

SPERANȚE

REVISTA NR. 6

2014

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista "Speranțe" nr.6/2014 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Inspectori: Profesor Eugenia Crețoi

Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Ioan Popa

Director adjunct: Profesor Claudia Savu

PROFESORI COLABORATORI:

Chihaia Cristina

Fazakaș Dana

Guguian Claudia

Mareș Monica

Pancu Liliana

Stângaciu Oana

Stoica Oana

Ștefan Adela

Tropcea Dana

Tudor Mariana

Vițalariu Dina

Voica Carmen

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE :

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

Nr.6 / 2014

Brașov - 2014

CUPRINS

UTILIZAREA IMAGINILOR ÎN PROCESUL DE PREDARE A DISCIPLINEI ISTORIE.....	3
SCRISORILE ZÂNEI BLANCHE, CONTESSA DE CHOU-FLEUR	5
CATEVA CONFESIUNI REFERITOARE LA ROMANUL CONTESEI DE CHOU-FLEUR.....	6
MODELE DE URMAT PENTRU SISTEMUL EDUCAȚIONAL ROMÂNESC → SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN FINLANDA	8
IARNA	12
MAGIA CRĂCIUNULUI	12
POVESTE DE CRĂCIUN	12
VINE IARNA.....	13
IUBITE MOȘ.....	13
VACANȚA DE IARNĂ.....	13
ÎNTÂLNIREA SURPRIZĂ	14
SACRIFICIUL UNEI STELUȚE	15
EXCURSIA CU BUNICUL	15
VACANȚA DE VARĂ.....	16
DRAGĂ DOAMNĂ ÎNVĂȚĂTOARE,	16
STIMATĂ DOAMNĂ ÎNVĂȚĂTOARE,	17
MESAJUL UNUI COPAC TĂIAT	17
LEGENDA TOAMNEI.....	18
ZÂNELE DIN PADUREA DE ARGINT	18
MEMORIILE VĂCUȚEI MU	19
MEMORIILE UNUI TRIUNGHI	21
MEMORIILE TRIUNGHIULUI VEVERIȚĂ	21
APARIȚIA FOTBALULUI	22
CRĂIASA ZĂPEZII	23
ÎNVAȚĂ SĂ ÎȚI PESE!	26
SCRISOARE CĂTRE VIOLENȚĂ	28
POVESTEA TERAPEUTICĂ - O BAGHETĂ DE AJUTOR.....	28
DACĂ AȘ FI DIN NOU COPIL, CUM AȘ DORI SĂ SE POARTE PĂRINȚII CU MINE	30
COPIII SPUN LUCRURI TRĂZNITE	31
CELE 5 SIMȚURI SUPRANATURALE ALE CÂINELUI.....	32
SFATURI PENTRU COLABORATORI	33
PROIECTELE NOASTRE.....	34

SĂ NE CUNOAȘTEM ȘI SĂ NE CINSTIM VALORILE NAȚIONALE

UTILIZAREA IMAGINILOR ÎN PROCESUL DE PREDARE A DISCIPLINEI ISTORIE

În procesul de predare - învățare evaluare se pot utiliza metode, procedee și strategii didactice ce trebuiesc adaptate nivelului clasei, competențelor și obiectivelor operaționale ce se urmăresc a fi atinse.

O imagine poate face cât o mie de cuvinte, datorită acestui fapt putem utiliza imaginile în procesul educațional într-o gamă largă de situații de învățare. De exemplu în diverse etape ale procesului de predare al unei lecții (în etapa de prezentare a lecției noi, în etapa de dobândire a noilor cunoștințe sau etapa de fixare a cunoștințelor), în diverse tipuri de lecție (lecție de predare învățare sau lecție de recapitulare-evaluare). Imaginile pot ajuta elevii să vadă, să înțeleagă și să compare caracteristici ale unor stiluri arhitectonice, să-si dezvolte competențe afective (imagini legate de război, holocaust, exploatarea unor categorii sociale în diverse perioade istorice) sau să reconstituie evenimente istorice.

O metodă ce are la bază analizarea de imagini este *învățarea prin descoperire*. Această metodă poate fi utilizată și pentru analizarea de documente (izvoare istorice) hărți istorice sau date statistice.

În cazul în care învățarea prin descoperire presupune observarea unor imagini se urmărește ca observarea să îndeplinească următoarele cerințe metodice:

- Să se precizeze sarcinile concrete de urmărit
- Activitatea observativă să capete o formă problematizată (să se formuleze întrebări-problemă a căror rezolvare depinde de realizarea observării)
- Observarea să primească un caracter sistematic, etapizat, elevii să rezolva situații de identificare, comparații.
- Rezultatele observării să fie consemnate în schițe, desene, fișe speciale, să fie analizate, explicate

Este obligatoriu să integrăm cunoștințele descoperite în sistemul de cunoștințe al elevilor, altfel eficiența metodei se anulează.

Un exemplu de imagine ce poate fi utilizată în procesul de predare al unei lecții este *Cronica pictată de la Viena*. Imaginea se poate adapta pentru lecția de la clasa a VI-a sau a VIII-a referitoare la formarea statelor medievale românești (Formarea statului medieval Țara Românească). Momentul în care se poate integra imaginea poate fi dobândirea noilor cunoștințe.

Se pot formula următoarele sarcini, după ce profesorul arată elevilor imaginea.

Problematizare - Deși armata regatului maghiar era superioară din punct de vedere tehnic și al numărului de soldați totuși a pierdut bătălia. De ce? Se poate scrie această frază pe tablă

Pentru rezolvare se propun următoarele întrebări

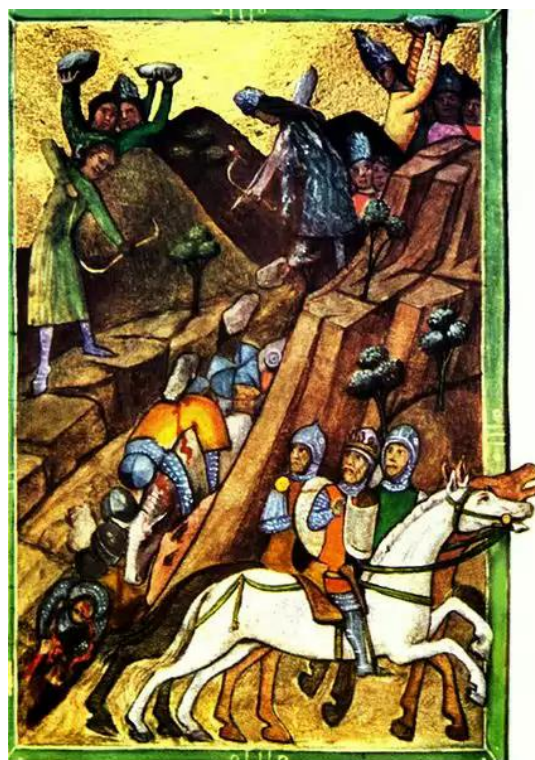
1. Elevii să descrie locul de desfășurare a bătăliei

Elevii ar trebui să răspundă: Un loc stâncos, muntos. Spațiu îngust ca o vale, defileu

2. A fost o confruntare clasică, adică cele două armate să fie una în fața celeilalte în câmp deschis?

Elevii ar trebui să răspundă: Nu, o armată era în vale cealaltă pe stânci

3. Cum erau echipate cele două armate?

Elevii ar trebui să răspundă: Soldații de jos aveau armură ceilalți nu aveau.

4. Care este armata maghiară și care este cea a lui Basarab?

Elevii ar trebui să răspundă că armata din josul imaginii este cea a maghiarilor (pentru că este mai bine echipată) și cea de jos a lui Basarab.

5. Ce au folosit soldații lui Basarab pentru a nimici soldații maghiari

Elevii ar trebui să răspundă: soldații lui Basarab au aruncat asupra soldaților maghiari pietre și săgeți.

În baza întrebărilor formulate anterior elevii ar trebui să răspundă la întrebarea de pe tablă: armata regatului maghiar a pierdut bătălia deoarece a fost prinsă într-un loc îngust unde nu se mai putea organiza în formație de luptă, căzând pradă soldaților lui Basarab care s-au poziționat pe stânci de-o parte și de alta a defileului, aruncând cu pietre și săgeți.

După analizarea imaginii se pot împărți fișe cu un text și întrebări referitoare la același eveniment. Elevii pot compara informațiile descoperite de ei cu cele din textul dat.

“Mulțimea nenumărată a vlahilor sus pe râpe a alergat din toate părțile și a aruncat săgeți asupra oastei regelui, care se găsea în fundul unei văi adânci, ce nu se putea numi cale, ci mai curând un fel de corabie strâmtă, unde din pricina înghesuiei cei mai sprinteni cai și ostași cădeau din toate părțile în luptă.”

Prof. Carmen Voica
Școala Gimnazială Nr.19 Brașov

PAGINĂ DE LITERATURĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Anul trecut școlar, în 20 martie 2013, am publicat sub pseudonimul meu literar, La Fée Blanche, Contesă de Chou-Fleur, romanul epistolar “ Scrisorile contesei de Chou-Fleur” a cărui prefață a fost scrisă de binecunoscutul scriitor brașovean [Ion Popescu Topolog](#), autorul romanului “[Inelul de aur](#)“. Cu ocazia lansării volumului “Scrisorile contesei de Chou-Fleur”aveam să constat cu bucurie că întreaga prefață a fost inserată în ultima creștomăție de literatură contemporană a domnului Topolog, în volumul “**Lector – Lictor. Cronici și articole literare**”, [Ion Popescu Topolog](#), Editura Pastel, pag. 69, **cronică pe care o ofer cititorilor revistei Școlii Gimnaziale Nr. 19.**

SCRISORILE ZÂNEI BLANCHE, CONTESA DE CHOU-FLEUR

Contesa de Chou-Fleur, La Fee Blanche, stând la umbra Mărului Pitic, clipind aproape somnoroasă, într-o vară, îndepărtată – pe când era fericită – s-a apucat să-și facă o căsuță, cu acoperiș din pene roz de flamingo. Celelalte componente, până la urmă, se dovedesc a fi creionul – cu care proptește fațada când citește – fiindcă aceasta îi e cea mai mare plăcere – radiera, care e pe post de scăuieș, și teancurile de cuvinte care-i cad pe cap, ca o ploaie de flori. Deci vin să le așeze pe niște foi albe. Și-așa își duce viața în căsuța ei – cutie –, declarând că nu e scriitoare, dar că-i place foarte mult să citească. Grațioasa disimulare e tocmai invitația de a parcurge 62 de povestiri-scrisori, dacă nu chiar capitole, ale unui fel de Tratat de suflet a cărui concluzie este că „...fericirea nu are nevoie de timp și de cuvinte. Fericirea are nevoie doar de cei doi (de noi doi)”. Între cele 62 de secvențe, două sunt oarecum deosebite de formula epistolei. Prima se intitulează Marchiza Furnică și este, de fapt, o scenetă cu trei personaje, respectiv Omul Care Aduce Ploaia, Copiii și Marchiza Furnică, și-o singură dată apare și Autorul, care le promite că vor juca și piesa aia cu Romeo și Julieta. Cadrul piesei se situează undeva între grădină și o clasă de grădiniță, respectiv un peisaj arid, cu un copac, un geam imens care împarte lumea în două, și-apoi, celebrul Măr pictat de Renoir, lângă care stau Marchiza Furnică și Omul Care Aduce Ploaia. În partea furnicii se zărește un grup de copii așezați în bănci. Marchiza stă pe un scăunel de ratan și tricotează bucle de timp.

Am reprodus aproape exact cadrul scenetei, pentru a realiza cam în ce spațiu și timp se situează La Fee Blanche, Contesă de Chou-Fleur, din care privește și discută cu lumea. Și ce nu discută! Dar, în principal, despre iubire și fericire, acestea fiind rotite – ca în Micul Prinț, de pildă, sau terțina dantescă – prin spații celeste și telurice, prin civilizații și mitologii, mai ales cea grecească a lui Chiron, Caron sau Pyra, prin a fi sau a nu fi, prin saloane și castele, prin constelații și Orient-Express-uri, prin țara lui Ene pe la Gene, prin anotimpuri, prin Țara Zeiței celor O mie de Sâmburi de Alună, prin Imperiul Romantic al tuturor Poeziilor și Scrierilor de Iubire, sigur, și prin creațiile lui Chopin sau Hermann Hesse, cu „Jocul lui cu mărgelile de sticlă”, și citându-l pe Montesquieu, care arată că viața se complică serios când unii vor să fie mai fericiți decât alții. Și călătoria continuă în lumea florilor, în tenebrele pădurilor tropicale, în compozițiile domnului Ré-Diéze et Mademoiselle Mi-Bemol, la Curtea Regelui Petaud, și la Academia de Bureți Pădureți pentru a studia Gramatica elaborată aici, și la Școala de Zâne, Magi, Gini și Vrăjitori, și pe vremea Pythiei și Cleopatrei, a Oracolului din Delfi, a lui Acuzativ Vodă, a lui Saint Exupéry cu Prințul lui lângă Baobab, refuzând să rămână pe altă planetă și cerându-le oamenilor mari să nu uite că mai întâi au fost și ei copii, cum și La Fee Blanche îi cere Fluturelui să facă liniște, că La Princesse dort (Chut, Papillon!). Alegorie, basm, tablouri impresioniste, personaje din mitologie sau din opere celebre, scene din trecut și din prezent, toate se supun jocului superb și grațios de gânduri și imagini ale Zânei Blanche, Contesă de Chou-Fleur, aici aflându-se și poemul Maci uități de timp, ce iese oarecum din formula epistolei, din care citez ultima strofă: „...știi tu prea bine cum e când trec timpul și spațiul/rămân amintiri ce-ți chinuie spiritul/și în același timp sunt singurele ce te încălzesc vreodată/când stai și-aștepti să treacă timpul în gardă/sper să se termine odată/războiul/e pierdut sau câștigat nu mai contează/eu...vreau acasă.” Și-atunci cum e cu Iubirea și Fericirea? Păi, cam ca în celebrul text shakesperian: Foreverafter – pentru totdeauna, și încă...ce? O zi, o viață, o eternitate? Indiferent de cum se interpretează, La Fee Blanche, Contesă de Chou-Fleur, din umbra Mărului Pitic, pur și simplu ne face să medităm cât se poate de serios asupra Iubirii, căci, încă o dată, nu cuvinte îi trebuie, ci vibrația reală a trăirii Celor Doi.

Aproape stranie și insolită e scrierea aceasta a Contesei de Chou-Fleur, pe care a construit-o „Într-o vară, pe când era fericită, din tot ce a avut la îndemână”, din multă, foarte multă erudiție și fantezie, și cu o expresie stilistică superioară. Poate nici o altă scriere ce am întâlnit-o în literatura română, nu se încadrează ca scriitură, desen prin cuvânt și sunet muzical, și tot jocul de lumini (culori), atât de bine în categoria estetică a grațiosului de cel mai curat impresionism, dacă nu și ca ecou al scrierilor Divinei Contese.

Ion Popescu Topolog

[...]

La Fée Blanche, Contesă de Chou-Fleur, « Scrisorile Contesei de Chou-Fleur », Editura Pastel, 2013

“Lector – Lictor. Cronici și articole literare”, Ion Popescu Topolog, Editura Pastel, pag. 69

CÂTEVA CONFESIUNI REFERITOARE LA ROMANUL CONTESEI DE CHOU-FLEUR

Cartea mea e, mai presus de orice, un poem de iubire, așa cum “Citadela”, “Micul Prinț” și “Scrisori către o necunoscută” (Antoine de Saint-Exupéry) sunt cărți despre iubire, în primul rând.

În “Scrisorile” mele, dragostea apare în mai multe ipostaze: dragostea de viață, dragostea de patrie – acea patrie interioară -, dragostea față de om și de aspirațiile lui, dragostea pentru copii și, nu în ultimul rând, dragostea dintre bărbat și femeie, că dragostea cunoaște nenumărate nuanțe, ipostaze și manifestări. Nu mai știu când m-am îndrăgostit de Exupery! Poate că a fost, atunci, demult, când am citit “Citadela” din obligație școlărească, fără a o înțelege pe deplin... Hotărât lucru, poemul în proză “Citadela” se refuză unui cititor nevizat. Se operează acolo cu simboluri și cu imagini aparent antinomice. Peste ani, mi-a fost dăruită această carte, iar eu, încercând să dau sens unei dedicații, l-am recitat cu alți ochi pe Exupery. Nu știu dacă Generosul Domn citise cartea sau nu, dar dedicația lui era aceasta: “C’est rien et pourtant bien de choses!”

adică un fel de “Nu ți-am dăruit nimic și, totuși, ți-am dăruit totul!” “Citadela” lui Exupery este chiar sufletul unui OM, pe care un bărbat îl evocă, din perspectiva sa, pe măsură ce îl construiește; orice opoziție este, în același timp, condiția imaginii prezentate ca opoziție: astfel, dușmanul este condiția prietenului; setea este condiția apei; apa este condiția fântânii; ura este condiția iubirii; nimicul este condiția pentru totul. “Nu ți-am dăruit nimic și totuși ți-am dăruit totul...”

Pe Asteroidul B 612, Micul Prinț avea o floare, un trandafir ce încolțise dintr-o sămânță venită de aiurea, o floare unică în patria Micului Prinț, iar acesta o iubea. Exupery dezvăluie aici o mare taină și anume că dragostea înseamnă individualizare. Pajiștile sunt pline de flori, dar o iubești pe aceea căreia i-ai descoperit sufletul, iar aceia îi faci loc în patria ta, în sufletul tău, care înseamnă “acasă”. Și ce înseamnă a iubi? A iubi înseamnă să respecti demnitatea și libertatea celuilalt!

Venind pe pământ, Micul Prinț are prilejul să întâlnească grădini de trandafiri asemănători rozei de pe asteroidul său, dar el are sentimentul unicității florii lui capricioase, de pe planeta sa, fiindcă doar acelei flori i-a descoperit sufletul, iar “frumusețea adevărată rămâne ascunsă privirii superficiale”, că nu vedem cu adevărat decât cu ochii inimii! Micul Prinț nu e altcineva decât bărbatul îndrăgostit, redevenit pentru o clipă copilul din patria sa, că “suntem din copilăria noastră cum sunt alții dintr-o țară”, iar în economia acestui univers interior, trandafirul este ființa pentru care devine responsabil, ființa de care îi pasă.

La început, floarea iubită îi pare încrezută, capricioasă, egoistă și individualistă: “N-am fost în stare să pricep nimic pe atunci. Trebuia să o judec după fapte, nu după vorbe...”

“Trebuia ca, dincolo de bietele ei șiretlicuri, să-i presimt duioșia. Florile sunt atât de ciudate! Dar eram prea tânăr, ca să știu cum s-o iubesc.” În paginile “Citadelei”, Exupery explică și mai bine acest adevăr. El afirmă că dușmanul de moarte al prieteniei sau al dragostei este dorința de posesiune, de proprietate, iar asta se opune dăruirii, că atunci când te vrei posesorul cuiva, îl privezi de libertate, îl transformi într-un obiect comun, neindividualizat. “Nu confunda iubirea cu delirul posesiunii care aduce cele mai crunte suferințe. Căci, contrariu părerii comune, dragostea nu te face să suferi. Ceea ce te face să suferi e instinctul proprietății, care e contrariul dragostei (...), iar dragostea adevărată începe acolo unde nu aștepti nimic în schimb (...) Prietenia o recunosc după aceea că nu poate fi dezamăgită și recunosc iubirea adevărată după aceea că nu poate fi rănită.”

Prin “Scrisorile” mele, am încercat un răspuns posibil, peste ani, din perspectivă feminină, creând-o pe Contesa de Chou-Fleur. Ea însăși redevine pe alocuri o fetiță, o femeie îndrăgostită, dar nu pentru a se privi ochi în ochi cu acela pe care îl iubește, ci pentru a privi amândoi în aceeași direcție. În acest spațiu al zânei, a iubi înseamnă a alege, a îmblânzi, a crea legături, a fi responsabil de cineva, a te dăru, fără contabilități și contabilizări!

Dragostea nu trebuie să limiteze, ci să dinamiteze egoismele, să deschidă larg porțile iubirii de patrie, de oameni, de viață. Exact asta spune vulpea din “Micul Prinț”: “lîmpede nu poți vedea decât cu inima, că ochii nu pot să pătrundă miezul lucrurilor”.

La Fée Blanche, Contesă de Chou-Fleur

*Prof. Dina-Maria Vițalariu
Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov*

MODELE DE URMAT PENTRU SISTEMUL EDUCAȚIONAL ROMÂNESC → SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN FINLANDA

Misiunea asumată de legea învățământului publicată în M.O. din 10 ianuarie 2011 este de formare, prin educație, a infrastructurii mentale a societății românești, în acord cu noile cerințe derivate din statutul țării noastre membră a UE și din funcționarea în contextul globalizării, și de generare sustenabilă a unei resurse umane naționale înalt competitive, capabilă să funcționeze eficient în societatea actuală și viitoare.(Art.2.2)

Acest lucru va fi destul de greu de greu de realizat în condițiile în care rezultatele testelor PISA, arată că Romania ocupă un loc codaș printre țările europene. PISA (Programme for International Student Assessment) reprezintă un program inițiat de OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică), prin care se evaluează nivelul atins în pregătirea școlară a elevilor de 15 ani, pe baza unor teste standardizate. Lucrările Comisiei Prezidențiale conduse de Mircea Mică, punând cap la cap și alte evaluări internaționale (TIMSS, PIRLS, evaluarea Bertelsmann Stiftung), precum și evaluări interne, ale mediului de afaceri, ale ONG-urilor cu preocupări în domeniul educației, au tras concluzia: învățământul românesc este ineficient, inechitabil, irelevant și de proastă calitate. Insulele de excelență existente, atât în învățământul preuniversitar cât și în cel universitar nu pot ascunde marea de mediocritate și, uneori, de impostura. Toți specialiștii explică eșecul României în aceste evaluări prin conținuturile și filosofia educațională diferită de la noi, comparativ cu alte țări. Noi am moștenit și menținem un cadru educațional bazat doar pe conținuturi teoretice, nu aplicative și interdisciplinare. Acest cadru o fi fost valabil atunci când la liceu ajungeau 20-30% din cohorta, care treceau oarecum simplu de la cunoștințe la competente. Odată cu masificarea învățământului, paradigma educațională s-a schimbat considerabil. Evaluarea fundației Bertelsmann a măsurat sistemul educațional pe baza a patru piloni:

- a învăța să știi,
- să faci,
- să fii,
- să trăim împreună.

Toate studiile internaționale ne arată că ariile obligatorii ale unui curriculum național sunt: teoretică-conceptuală, aplicativă, interdisciplinară și generatoare de competențe de formare continuă. Noi am avut până acum curricule care cuprind doar prima arie. Totul ar trebui să pornească de la lista competențelor așteptate și planificate pe cicluri de învățământ, pentru ca apoi să fie definite conținuturile, capacitățile și atitudinile. Conform noii legi în învățământul preuniversitar se aplică curriculumul național elaborat în conformitate cu nevoile specifice dezvoltării personale și cu nevoile forței de muncă și ale fiecărei comunități, în baza principiului subsidiarității. Putem trage concluzia că se va încerca abordarea celorlalte trei pilone prin modificări ale curriculei naționale.

Fără exces de criticism pentru comparație, trebuie urmărit același exemplu de item în viziunea românească și în aceea a testelor PISA.

La noi: "Să se afle perimetrul poligonului din figura alăturată"

În testele PISA: "Curtea unei familii are forma și dimensiunile din figura alăturată. Familia dorește să-și construiască un gard, format din scânduri de lățime 10 cm. Câte scânduri vor fi necesare, având în vedere că pierderile la montare sunt de 10% , iar între scânduri se lasă un spațiu de 1 cm."

Aceasta e diferența între filosofia educațională românească și aceea din țările cu educație performantă. În ultimii 20 de ani, nu s-a conceput un curriculum adecvat realităților sociale și economice ale timpului nostru și se menține cel moștenit de la regimul comunist, fără să acceptăm că noul cadru economic-social pretinde o cu totul alta viziune educațională. Aceasta neputință se plătește inclusiv cu plasarea pe locuri codașe în clasamentele internaționale.

Finlanda nu este doar una dintre țările cu cel mai înalt standard de viață din lume, ci și țara cu cel mai performant sistem de învățământ. Finanțarea educației este pe măsură - deși Finlanda alocă tot 6% din PIB acestui domeniu, nivelul de dezvoltare economică net superior României face ca finanțarea per elev să fie de aproximativ 7.000 de euro pe an, suma de 7 ori mai mare decât cea alocată de Ministerul Educației din România (chiar mai mult conform ultimelor hotărâri)

Pentru a înțelege mai bine structura și modul de funcționare a sistemului de învățământ finlandez, să analizăm câteva coordonate cheie:

Sistemul educațional finlandez este alcătuit astfel:

1. Anul pregătitor: pentru copiii de 6 ani, opțional, constă în activități desfășurate în centrele de zi. Important de știut deoarece noua lege a educației fără a ține seama că nu are dotările necesare a legiferat ca obligatorie clasa pregătitoare pentru copiii de 6 ani.(Art.23, b)
2. Școala primara: clasele I-VI
3. Gimnaziu: clasele VII-IX
4. Liceu sau școala vocaționala: clasele X-XII
5. Universitate

Educația obligatorie este de 9 ani și este gratuită. Școala elementara obligatorie este alcătuită din 9 clase, iar liceul începe cu clasa a 10-a. Până în clasa VI-a, cat durează ciclul primar, elevul nu primește note. Se pune accent pe ceea ce reușește să învețe, în ce ritm și pe ce anume trebuie insistat pentru îmbunătățiri. In ciclul gimnazial, participă la cursurile obligatorii, dar se orientează și către programe “after - school” pentru a învăța sau aprofundă ceea ce îl pasionează. Înainte de a ajunge la liceu, are posibilitatea să revină asupra unor materii pe care crede ca nu le stăpânește bine. Din clasa a X-a, primul an de liceu, disciplinele sunt structurate pe cinci module. Intr-un an școlar, elevul trebuie să parcurgă între 4 si 6 discipline, în funcție de necesarul de credite și de interesele personale. In anii terminali, programul devine mai lejer, însă se aprofundează disciplinele relevante pentru specializarea dorită la facultate. Pe toată durata studiilor preuniversitare, rolul cel mai important revine disciplinelor aplicate.

Manualele, rechizitele și transportul școlar sunt gratuite Nu există teme pentru acasă, tot procesul educațional are loc la școală: predare, învățare și efectuarea temelor. Lecțiile sunt predate interactiv iar programa școlară este alcătuită în așa fel încât să fie foarte atractivă și să stimuleze imaginația copiilor iar lecțiile să fie învățate în clasă. In timpul lucrărilor de control profesorii pleacă din clasă, după ce împart subiectele. Dacă ar sta să-i supravegheze, elevii s-ar simți jigniți. Ceea ce este extraordinar este că elevii nu numai ca sunt degrevați de un program istovitor dar sunt ajutați și consiliați CUM SĂ ÎNVEȚE ! Exista un consilier „de orar” pentru stabilirea materiilor ce urmează a fi studiate (da ele pot fi alese, în funcție de interese si aptitudini și care să aibă aplicabilitate cât mai mare) și un educator pentru probleme speciale, care se asigura că elevul acumulează cele 75 de credite necesare absolvirii. Profesorii care predau la clasele I-IX, urmează obligatoriu o facultate de 5 ani, toți aceeași facultate, în care studiază toate materiile care se predau in ciclul I-IX, plus pedagogie, psihologie și istoria educației. Admiterea este extrem de dură, viitori profesori se „bat” zece pe un loc! După terminarea studiilor, au dreptul să predea doar după ce fac un an de practică suplimentară.

Indiferent de specializare și de nivelul educației, toți absolvenții școlilor din Finlanda cunosc cel puțin limba engleză. În fiecare localitate există câte un centru pentru învățarea limbilor străine, care se adresează tuturor vârstelor și categoriilor sociale, unde pot fi învățate toate graiurile pământului (iată o altă viziune a învățării permanente).

Toți elevii primesc gratuit masa de prânz la cantina școlii. Aceasta face parte din educația pentru sănătate si obligatoriu se servește mâncare sănătoasă și gătită, pentru a le forma copiilor deprinderi alimentare si obiceiuri de viața sănătoase pe termen lung.

In ce privește transportul până la școală și înapoi, acesta este gratuit în următoarele cazuri: dacă elevul locuiește la o distanță mai mare de 5 km de școală (sau 3 km pentru elevii din clasele I și a II-a) sau dacă are o stare de sănătate precară, dovedită cu certificat medical.

Copiii intră în clasa întâi în anul în care împlinesc 7 ani și sunt înscriși la școala cea mai apropiată de domiciliu. Dacă un copil nu este înscris la școală sau nu studiază (cazuri extrem de rare), reprezentanții legali ai copilului pot fi amendați. În clasele I-VI elevii au toți același curriculum, însă la gimnaziu apar mai multe materii opționale, care sunt alese împreună cu părinții și consilierul școlar. Materiile comune sunt: cele 2 limbi oficiale (finlandeza și suedeza), o limbă străină, studii de mediu, educația pentru sănătate, religie sau etică, istorie, studii sociale, matematica, fizica, chimie, biologie, geografie, educație fizică, muzica, arta și lucru manual, economie domestică. Notele sunt de la 4 la 10, nota minimă de trecere fiind nota 5.

În Finlanda se pune mare accent pe autoevaluare, elevii fiind puși în situația de a își da ei însuși calificative. Spre deosebire de sistemul românesc de evaluare cu calificative, la finlandezi în primele clase nu se dau note, ci se fac doar evaluări verbale, rămânând la decizia locală anul de studiu de la care este introdus și sistemul de notare. La sfârșitul fiecărui an de studiu, elevii primesc un certificat de absolvire. Dacă elevul nu a reușit să acumuleze suficiente cunoștințe, acesta susține o nouă examinare la sfârșitul verii, iar dacă nu reușește să treacă nici acest examen poate repeta anul, însă aceste cazuri sunt foarte rare, iar decizia de a repeta anul este luată de către profesori împreună cu directorul școlii numai după ce are loc un interviu cu elevul și părinții acestuia. Un accent deosebit se pune pe ritmul propriu de învățare al fiecărui elev în parte, iar competiția între copii nu este stimulată în niciun fel! Oare portofoliile educaționale propuse de noua lege să aibă un rol stimulator pentru actul de învățare? Cert este că este conceput ca element central al evaluării învățării elevului din România... Un alt experiment care nu știm dacă va avea sau nu rezultate favorabile pentru viitorii elevi, pentru activitatea profesorilor și pentru rezultatul așteptat de la sistemul educațional românesc.

În școala finlandeză sunt angajați mai mulți profesori de sprijin, care lucrează cu copiii cu dificultăți de învățare, fie în cabinetul propriu, fie la clasă, în timpul în care materia respectivă este predată. Elevii sunt încurajați permanent să gândească liber, să dezbată subiecte, să pună întrebări, să lucreze în echipă, să înțeleagă ceea ce învață și pentru ce învață. Elevii finlandezi petrec în școală aproximativ 600 de ore pe an, mult mai puțin în comparație cu cele 800 de ore petrecute de francezi, iar temele pentru acasă sunt foarte puține, pentru că, predând mai puțin, elevii să poată să-și consolideze mai bine informația. Timpul liber pentru joacă (extra play) este de fapt unul dintre factorii care stau la baza succesului școlar!

Elevii își desfășoară respectivele cursuri în săli dotate corespunzător și sub îndrumarea unor profesori specializați, care îi ajută să își dezvolte creativitatea și să crească armonios. După absolvirea celor 9 clase obligatorii, elevii își continuă studiile urmând în medie încă 3 ani, la liceu sau la școala profesională, la absolvirea cărora primesc un certificat de absolvire a liceului, a școlii profesionale sau a ambelor forme de învățământ. În ultimii ani se constată o tendință tot mai puternică a elevilor de a se îndrepta spre cursurile școlii profesionale, peste 60% dintre ei făcând aceasta opțiune.

În Finlanda, educația este înțeleasă dintr-o perspectivă mai largă: nu înseamnă doar predare, ca în Europa, ci și dezvoltarea armonioasă a elevului, cu accent deopotrivă pe activități precum arta, muzica, sport, dar și pe formarea deprinderi precum lucrul în echipă, gândire critică, studiu individual, comunicare.

Sistemul educațional finlandez surprinde pe toată lumea. Fără a avea clase speciale pentru copiii supradotați sau cine știe ce metode de predare sofisticate, Finlanda are cele mai spectaculoase rezultate la nivel liceal și contează din ce în ce mai mult în lumea cercetării.

Cu o economie bazată în mare măsură pe electronice și telecomunicații, nordicii au înțeles că primul lucru în care trebuie să investească este cercetarea. Printre cei racolați de puternicul sistem finlandez se

numără și câțiva români. Totul pornește însă de jos și se bazează pe o construcție armonioasă și unitară. Imediat după naștere, fiecare mamă primește un pachet din partea guvernului de la Helsinki, din care cărțile educaționale sunt nelipsite. Marele avantaj pare a fi însă modul în care sunt selectați și tratați profesorii.

În primul rând, pentru a preda, candidatul trebuie să fi absolvit masteratul. Aici ne-am alineat și noi. Legea educației prevede ca în viitor cei ce vor lucra în domeniu să aibă obligatoriu un master didactic. Dar, nivelul de salarizare, la ei, comparabil cu cel din Statele Unite, îndeamnă profesioniștii spre acest sector. Astfel, pentru fiecare post de profesor sunt 40 de candidați. De vreme ce în sistem intră elitele, s-a luat decizia inspirată de a li se da mână liberă.

Finlandezii au practicat transferul de bune practici. Au luat ce era mai bun din sistemele educaționale ale lumii. Au împrumutat multe din educația britanică, dar nu au uitat să o adapteze la caracteristicile culturale proprii. Sistemul finlandez a valorificat experiența fiecărei persoane cu experiență. Ei sunt foarte preocupați de caracterul practic al fiecărui lucru. Totuși, cel mai performant sistem de învățământ din lume este cel din Singapore. Finlanda este lider în Europa.

Pentru ca un sistem de învățământ performant, poate face dintr-un elev obișnuit unul excepțional și poate împinge de la sine dezvoltarea economiei și implicit a societății către mult dorita bunăstare, acea „luminiță de la capătul tunelului” despre care ni se tot povestește de vreo 20 de ani încoace și pe care n-a văzut-o nimeni !

Ar fi fost de dorit ca sistemul educațional al Finlandei să fie sursa de inspirație pentru reformarea educației în România.

Lipsa ierarhiilor între școli și faptul ca evaluarea se face cu scopul dezvoltării unei imagini pozitive, a copilului despre sine coroborată cu faptul ca până la 14 ani, copilul nu este niciodată pus să se compare cu alții, ne redau imaginea unei strategii foarte bine fundamentată.

Un psiholog român declara că a tratat de depresie o fetiță de 10 ani. Fetița era terorizată de programul încărcat de până la 12 ore pe zi și de teme numeroase pe care le avea de făcut. A fost vindecată și ajutată să se adapteze la programul din școala dar după 2 luni a revenit iar pentru tratament. Întrebată din ce cauză a fost adusă iar la cabinet și de ce este stresată, fetița a răspuns că este îngrozită pentru ca urmează Bacalaureatul...

Foarte mulți dintre elevii din România au coșmaruri noaptea datorita stresului. Competiția este bună dar ea nu are ce căuta la vârste atât de mici. Are sens atunci când imaginea despre sine este pozitivă și stabilă. Iar o astfel de imagine nu se poate construi când copiii sunt comparați între ei în clasă, uneori umiliți în fața clasei, când sunt trimiși la concursuri interșcolare, dacă se poate încă din grădiniță și trăiesc cu frica în sân că nu sunt la fel de buni ca alți copii.

Finlandezii mai ales asta NU fac. Ei nu expun pe copii stresului competiției timpurii și comparației interpersonale, ci îi ajută să se dezvolte, evaluând doar progresele copilului față de el însuși, pas cu pas, într-o manieră plină de încredere și acceptare. Accentul este pus pe cooperare și nu pe competiție și a amânării competiției până la stadiul de dezvoltare potrivit și explică mult mai mult succesele de la Testele PISA.

Școala este profund preocupată de traseul individual al fiecărui elev, deoarece primește finanțarea în funcție de numărul de elevi și de serviciile educaționale pe care i le oferă acestuia. Școala nu manifesta grijă doar pentru pregătirea copilului, cât și pentru sănătatea acestuia, asigurându-i gratuit o masă consistentă la prânz. Masa pe care elevii o iau împreună cu profesorii. Probabil ca din aceasta cauza profesorii stau zilnic în școala opt ore.

Sistemul de învățământ finlandez este performant și datorită modului în care își motivează profesorii. Salariile pe care le primesc sunt printre cele mai mari din Europa și pot ajunge până la 5000 de Euro pe lună. Profesorii finlandezi mai sunt motivați și prin posibilitatea de a avansa în carieră. Profesorii nu au grija doar sa stăpânească foarte bine o materie, ci sunt interesați să aibă și o a doua specializare. Școala pune preț pe calitatea profesorilor, investind doar în cei care realizează performanțe.

Vom reuși să implementăm ceva din sistemul finlandez în viitorul apropiat ? sau acest model va rămâne doar un exemplu de bune practici și atât... Depinde de noi toți... profesori, elevi și părinți dacă vom merge cu același sistem peticit sau îl vom moderniza cu adevărat spre binele tinerei generații.

Referințe:

Legea Educației Naționale Monitorul Oficial 10 ianuarie 2011

Care e secretul sistemului educațional finlandez, www.scientia.ro 12 ianuarie 2011

Cum este organizat și cum funcționează sistemul de învățământ finlandez, www.campusnews.ro 5 ianuarie 2011

Fundamente ale educației comparate, Jose Garcia Garrido, Editura didactică și pedagogică, 1995

Finlanda, unde Europa ține piept Statelor Unite, www.evz.ro 1 decembrie 2010

Finlanda, țara unde copiii merg cu plăcere la școală, www.finlanda.ro 15 decembrie 2010

Profesor Monica Mareș
Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

IARNA

A sosit iarna frumoasă,
Totul e-mbrăcat în alb.
Fulgii cad
Si vântul bate
Iar copiii zburdă iar.

Noaptea vine
Și la geamuri, Moș Crăciun,
Ca să pună daruri multe
La copii cei mai buni.

Pătrunjel Paula
Clasa I B

MAGIA CRĂCIUNULUI

Privesc pe fereastră. Totul e alb și strălucitor. Pe geam au înflorit flori de gheață dantelate. Din cer, iarna cerne stelute argintii, răsucindu-le și împletindu-le în fuioare. Copacii sunt acoperiți de nea. Bradul din fața casei oftează sub greutatea mantiei albe care-i acoperă crengile.

O mireasmă minunată vine din bucătărie. Bunica face cozonaci.
Cred că se apropie Crăciunul. Ce bine! Mă așteaptă o mulțime de bucurii!

Moarcăs Radu
Clasa I B

POVESTE DE CRĂCIUN

E seara de ajun. Stăm lângă brad și cântăm colinde. Îl așteptăm pe Moș Crăciun. Se aude soneria.

- E moșul! spuse fratele meu. Fugim cu toții la ușă. Erau colindători.

- Nu e moșul! spun eu dezamăgită.

Colindătorii încep să cânte un colind despre nașterea lui Iisus. Aflăm că Iisus s-a născut într-un staul de oi și a primit ca daruri mir și tămâie.

- Ce colind frumos! Chiar dacă nu vine moșul, suntem fericiți. Noi avem o casă.

Soneria sună iar. Alergăm la ușă.

- E Moș Crăciun! Are un sac plin!

Ilinca Barbu
Clasa I B

VINE IARNA

Zăpada lin aterizează
Pe copacii răbdători.
Săniuța iar coboară,
Copiii din nou schiază,

Și se dau pe derdeluș,
Ei se joacă prin zăpadă
Și chiuie la urcuș.
Obrăjorii îmi îngheață.

Dând o pată de culoare
Iubesc mult aceasta iarnă
Dar merg cuminte la culcare.
Mâine e o nouă zi.

*Mihaela Faliboga
Clasa I B*

IUBITE MOȘ

Eu sunt Victor Georgian
Și fac bradul lângă geam.
Să nu umbli mult prin casă
Ți-am pus biscuiți pe masă.

Dacă poți să-mi lași și mie
Cel puțin o jucărie:
GTA sau FIFA-aș vrea
Amândouă mi-ar plăcea.

Eu cuminte n-am prea fost,
Dar nu sunt un băiat prost;
Iar la anul care vine
O s-auzi numai de bine!

*Razi Victor - Georgian
Clasa a III-a B*

VACANȚA DE IARNĂ

Era vacanța de iarnă. Așteptam cu nerăbdare Crăciunul, care pentru mine este fără îndoială cea mai iubită sărbătoare din an.

Iubesc forfota specifică acestei perioade în care zilele sunt prea scurte pentru toate pregătirile care trebuie făcute.

În prima săptămână de vacanță am participat și eu la aceste pregătiri care mi-au adus bucurie pentru că a fost foarte frumos să văd orașul împodobit cu decorațiuni de Crăciun foarte frumos luminate. Totul arăta ca în povești: clopoței, stelute, oameni de zăpadă, luminițe, ilice, figurine de turtă dulce, bomboane, brazi, reni, bătrânei durdulii în costume roșii, îngeri, magi, Fecioara Maria și Pruncul în iesle și desigur minunatul brad din Piața Sfântului, toate acestea îmi dădeau o stare de fericire.

A doua zi tata mi-a propus să mergem în Poiana Brașov la schi. Zis și făcut, însă în momentul în care plecăm cu telecabina spre Postăvarul, aceasta s-a oprit brusc. A fost mare zarvă, însă domnul care însoțea călătorii ne-a informat că problema se va rezolva rapid. Am ajuns cu bine sus unde m-am întâlnit cu un coleg de la grădinița și cu tatăl său care urcaseră puțin mai devreme. Înainte de a ne pune schiurile pentru coborâre ne-am bucurat împreună de un peisaj mirific: covorul moale de zăpadă, munții impunători și soarele ce străbătea cerul senin. Totul era ca într-un basm.

După coborâre ne-am dus la săniuș. Aici zeci de copii se bucurau de zăpada groasă și nu le păsa de frigul ce le înroșea tot mai tare obraji, era o atmosferă de bucurie.

A venit Ajunul Crăciunului cu sentimentul magic care ne cuprinde când împodobim frumos bradul și așteptăm colindătorii care să

ne aducă vestea cea mare.

Împreună cu doi prieteni am mers la colindat la câteva case unde ne-am bucurat de ospitalitatea gazdelor și de spiritul Crăciunului.

A venit apoi ziua cea mare, Crăciunul, zi în care m-am bucurat de cadourile pe care mi le-am dorit și mi-am petrecut timpul cu familia.

Zilele rămase din vacanță s-au scurs cu repeziciune, dar a rămas acel sentiment de libertate pe care îl simțim cu toții când este vacanță.

*Drăgoi Andrei
Clasa a V-a A*

ÎNTÂLNIREA SURPRIZĂ

La limita celor două anotimpuri, când iarna ar fi trebuit să-și facă bagajele pentru a-i ceda locul următoarei surate, primăvara, are loc un incident neașteptat. Din dorința de a mai rămâne, Baba Iarna face un ultim efort, cernind din cer ultimii stropi de apă care, pe măsură ce se apropiau de pământ, se transformau în mii de steluțe argintii care împânzeau văzduhul. Dar, ce durere pentru bieții fulgi, căci de abia atingeau pământul și se și transformau în picături cristaline de apă.

Un mic fulg rătăcit aterizează în grădina unei case, și mare îi fu surpriza când, în loc să se lovească de pământ, simte ceva moale, cald și catifelat. Uimit întreabă:

- Cine ești tu și de ce nu mă lași să-mi duc misiunea până la capăt? Uitându-mă la albul tău imaculat mă dor ochii!

- Of, Fulguleț, nu mă recunoști? Sunt eu: Ghiocelul, vestitorul primăverii!

- Dar ce surpriză, cum să nu te recunosc, însă nu mă așteptam să te întâlnesc! Când ne-a trimis în misiune, mama noastră nu ne-a anunțat că ne-am putea întâlni cu primele semne trimise de mătușa noastră: Primăvara.

- Păi... nici nouă nu ni s-a spus că am putea da peste verișorii noștri, adică voi, fulgii.

- Se pare că mamele noastre nu se prea înțeleg, sau n-au reușit să se pună de acord în totalitate, rosti Fulguleț gânditor.

- Mda, mă rog, eu tot ce știu este că am primit ordin să mă trezesc la viață după lunga mea hibernare de un an, spuse Ghiocelul. Oooo, Doamne a trecut deja un an, nu-mi vine să cred!

- Da, da, zise Fulguleț precipitat. Ideea e că misiunea noastră a eșuat! Cum voi explica lucrul acesta la raport?

Gingaș și lin, plătându-l ghiocel își clătină cupa cu gravitate și spuse:

- Dragul meu Fulguleț, eu cred că nu ar mai trebui să ne stresăm atât! Noi ne-am îndeplinit doar sarcinile primite. Când mă gândesc că nu am o viață prea lungă, îmi vine să plâng, dar îmi revin văzând câtă fericire și veselie aduc odată cu venirea mea. Eu zic să nu ne mai batem capul și să lăsăm lucrurile să se rezolve la nivel înalt!

- Ai dreptate, spuse resemnat Fulguleț.

Din păcate, Fulguleț se transformă cât ai clipi într-o lacrimă, ce sta să cadă, agățată cu ultimele puteri de cupa imaculată a ghiocelului, atunci când o raza de soare își proiectă lumina și căldura asupra lui.

A sosit primăvara !

*Gârbacea Iulia
Clasa a V-a A*

SACRIFICIUL UNEI STELUȚE

Era o seară cu cer senin. O mulțime de stele, printre care și eu, priveau somnoroase cabanele vechi răsfirate pe culmile dealurilor. Eu admiram un băiețel care se odihnea în pătuțul lui. Avea un somn atât de adânc și de liniștit, așa că m-am hotărât să mă apropiez, fiind curioasă și dorind să-l observ mai bine. Apoi mi-am dat seama că de fapt era o fetiță bălaie cu părul scurt și ondulat. Liniștea profundă a fost spulberată brusc când s-a trezit și a sărit din pat. Era speriată. Sub pleoape ascundea două safire vii care te fermecau pe loc. Acestea s-au scufundat într-o baie de lacrimi cristaline. Auzeam un suspin surd care m-a făcut să mai cobor o treaptă. Înfricoșată, micuța s-a apropiat de fereastra aburită. Aveam impresia că mă privește în timp ce vorbea cu ursulețul ei de pluș despre mine și familia mea. Ceva necunoscut mă făcea să cred că mă vroia aproape.

Privirea ei inocentă mă hipnotizase de-a dreptul. Se uita la mine ca la ceva nemaiîntâlnit vreodată. Credeam că sunt luminată de zecile de sclipiri calde ce veneau din ochișorii săi mici și albaștrui. Impresionată, m-am hotărât să-i ajung în palme. Deși luasem deja o decizie, frica m-a făcut să înapoiez. Încercam să mă gândesc la ea pentru a-mi face curaj. Nu știam ce să fac: să risc sau nu? Poate era mai bine să o înveslesc doar prin faptul că străluceam deasupra casei sale?

Într-un sfârșit, plină de vitejie, m-am avântat fără teamă. Dar din păcate, luând contact cu atmosfera am observat că am început să mă degradez. Era prea târziu să mă întorc. Cu ultimele puteri m-am apropiat de fetiță. Și-a întins mânuța, eu m-am prăbușit în palma ei și m-am prefăcut în praf de stele....

*Neagoe Timeea
clasa a V-a A*

EXCURSIA CU BUNICUL

Este vacanța de iarnă. Fulgii albi aterizau lin pe copaci, împodobindu-i. Eu merg la bunici, la țară, într-un loc frumos, sub munte. Când am ajuns, toată casa era albă și înzăpezită. Bunicii, la fel de zâmbitori ca întotdeauna, mă așteptau cu brațele deschise.

Eu cu bunicii luam prânzul. Bunicul mi-a spus că după masă să-l aștept afară că ne vom duce într-o excursie și să-mi iau și sania, aia veche și ruginită și termosul roșu cu ceai. După ce mi-am luat lucrurile, am plecat în excursie, în pădure. Drumul era înghețat iar crengile copacilor erau ciucurate cu cristale de gheață. Am făcut un popas mic și am băut ceai, după care ne-am continuat urcușul. L-am întrebat pe bunicul unde ne ducem dar el, cu un aer calm și domol, în șoaptă, mi-a zis că este o surpriză.

Eram obosit, dar bunicul tot vioi, cam prea voios pentru vârsta lui. Când am ajuns, am fost foarte surprins. Locul surpriză era cea mai mare pârtie! Nu degeaba mi-a zis să iau sania, așa că m-am urcat pe ea și m-am dus cu viteză mare...și m-am tot dus...până în tufișuri. Noroc cu ele că aș fi intrat într-un copac! Mai târziu am făcut un om de zăpadă. M-am urcat din nou pe dealul alb și pufos și m-am dat din nou cu sania. Din păcate, am intrat în omul de zăpadă. Capul acestuia a zburat sus, până a aterizat. Dar unde? În capul meu! Acum eu aveam capul omului de zăpadă. Bunicul a râs cu poftă de ce s-a întâmplat.

Spre seară, eu și bunicul ne-am întors spre casă, fericiți și obosiți. Când am ajuns, i-am spus totul bunicii, dar și mamei, tatei și fraților mei. A fost cea mai frumoasă excursie.

*Cezar Petreanu
Clasa a V-a
Școala Gimnazială Nr. 5 Brașov*

VACANȚA DE VARĂ

În vacanța de vara am fost în Bandol un orașel din Franța cu părinții. Ca să ajungem în Franța am mers cu mașina până la Otopeni, iar de acolo am zburat două ore cu avionul până la Nice.

Am avut emoții pentru că am zburat prima dată cu avionul, dar a fost bine.

Când am ajuns îmi simțeam inima bătând. Toți aveam emoții pentru că nu ne-am mai văzut de un an.

În Franța era foarte cald. În fiecare zi mergeam la plajă cu vărul meu, Vlad. Eu și Vlad le făceam farse bunicilor. Seara mătușa mea ne făcea delicatose. Dar într-o seară am mers la restaurant, unde am mâncat scoici.

În weekend-uri mergeam să vizităm diferite orașe de pe Coasta de Azur, precum Nice, Sanary – sur – Mer, Avignon, Toulon și un orașel desprins parcă dintr-o poveste medievală.

Când Vlad a fost plecat noi am fost cu vaporul pe o insulă din apropierea Bandolului. În altă zi am făcut o croazieră pe Mediterana cu un vapor mai mare în zona Calanque – de – Casis. În Nice am vizitat cu trenulețul faleza și colina care mărginește orașul. Iar la Avignon am vizitat Palatul Papilor precum și celebrul pod din oraș.

La întoarcerea în țara am fost tristă, dar peste câteva zile am plecat în Viena. În Viena am fost cu corul. Drumul spre Viena a fost lung pentru că am mers cu autocarul. Dar m-am distrat cu prietenii mei.

Când am ajuns acolo am ocupat camera, unde am stat câte șase copii într-o cameră. În cameră ne-am distrat, am jucat cărți și când să mă așez în pat am dat cu capul de pat. Eram foarte agitați pentru că timpul în care ne îmbrăcam era foarte scurt. Noi am cântat la primăria Vienei. Am mai cântat în renumitul Golden – Hall unde se tine concertul de anul nou. Acolo nu poți intra ușor, să nu mai vorbim despre biletele la spectacol.

Când aveam timp liber ne duceam să vizităm diferite obiective turistice precum Turnul Dunării, Grădina Zoologică Viena, Palatul Schoenbrunn, Parcul de distracții Prater și Muzeul Figurilor de Ceară.

Cel mai mult m-am distrat în Parcul Prater, unde m-am dat în toate grozăviile. Turnul Dunării oferă o priveliște minunată. Grădina Zoologică e așa de mare încât nu am avut timp să o vizitez pe toată, dar data viitoare am să o vizitez. La Palatul Schoenbrunn am și cântat. Acolo trăia prințesa Sissy. Cu alte cuvinte a fost o vacanță de neuitat.

*Munteanu Andreea
Clasa a V-a B*

Brașov, 2013/6/5

DRAGĂ DOAMNĂ ÎNVĂȚĂTOARE,

Acum, la începutul verii, anotimp îndrăgit de toți copiii pentru că ne bucurăm de mângâierea razelor fierbinți, dar mai ales de vacanța ce ne așteaptă, stau și privesc pe fereastră, jocul minunat al frunzelor care dansează în adierea blândă a vântului cald și îmi dau seama că a mai trecut un an de școală. Anii au fugit, au zburat și iată-mă ajuns la sfârșitul clasei a patra, la sfârșitul a patru ani în care mi-ați fost alături. Privind înapoi cu nostalgie realizez frumusețea clipelor petrecute în școală alături de dumneavoastră, doamna învățătoare. Emoțiile erau imense în prima zi de școală când am pășit în clasa luminoasă. Acolo ne aștepta un suflet cald, o voce blândă, persoana dumneavoastră. Stângăcia și teama de a ține creionul pe foaia de caiet le-am învins cu ajutorul dumneavoastră. M-ați făcut să îmi doresc să vin la școală în fiecare zi. Îmi amintesc că abecedarul îmi zâmbea în fiecare dimineață alături de matematica și celelalte materii.

În fiecare an m-ați învățat lucruri foarte interesante:alfabetul, adunarea, scăderea, tabla înmulțirii și împărțirii, gramatica și ortografia. M-ați învățat să iubesc cartea, să mă pregătesc temeinic la fiecare materie și să înțeleg faptul că cine iubește învățătura, are parte numai de bucurii în viață.

Îmi dau seama că eu alături de colegii mei sunt foarte norocos deoarece am avut parte de o doamnă învățătoare ca dumneavoastră care iubește mult copiii și profesia pe care o are. Tot ce ați făcut pentru noi în acești patru ani în care ne-ați fost alături ați făcut-o cu mult drag, dăruire și blândețe. Am învățat multe lucruri care îmi vor rămâne în suflet.

Acum, când ne apropiem cu pași mărunți de clipa despărțirii vă mulțumesc pentru ajutorul acordat și efortul depus pentru ca eu să fiu ceea ce sunt. Vă iubesc și-am să vă port mereu în suflet, întotdeauna recunoscător pentru ca mi-ați fost mereu aproape și când am avut nevoie, mi-ați întors o mână de ajutor.

Știu, că de multe ori am fost neascultător și pentru aceasta, vă rog să mă iertați, doamnă învățătoare!

Aș mai avea multe să vă spun, dar acum cu toate ce îmi este foarte greu, dragă doamna învățătoare vă spun:

“Rămas bun”!

*Cu mult respect,
Al dumneavoastră elev,
Chihaiia Vlad
Clasa a V-a Colegiul "Emil Racoviță"*

Brașov, 9 iunie 2013

STIMATĂ DOAMNĂ ÎNVĂȚĂTOARE,

Se apropie finalul celor patru ani petrecuți împreună.

A fost o bucurie să fiu elevul dumneavoastră. Când ne certați știam că aveți dreptate și că o faceți pentru binele nostru. V-am admirat întotdeauna răbdarea pe care ne-ați arătat-o.

Ați organizat multe excursii și tabere minunate în care ne-am distrat împreună.

Nu aș fi vrut o altă învățătoare, aș mai vrea să petrec timp cu dumneavoastră. Îmi pare rău că trebuie să ne despărțim.

Nu știu dacă am reușit să-mi exprim recunoștința ce v-o port pentru anii petrecuți împreună, dar vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine.

Cu toată recunoștință,

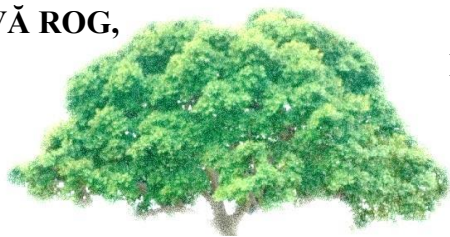
*Andrei Drăgoi
Clasa a V-a A*

MESAJUL UNUI COPAC TĂIAT

- Ajutor! Am aflat că voi fi tăiat mâine, la prima oră a dimineții. Nu vreau să fiu tăiat deoarece și eu sunt o ființă și mă doare. Oamenii ar trebui să recicleze, să se gândească la bieții arbori care le dau oxigen!!! Fără noi, arborii, oamenii nu ar mai putea trăi! Am impresia că oamenilor nu le pasă!!!! Sunt mii de păduri

tăiate. Mă mir că nu am fost tăiat până acum. Mă tem că e prea târziu. Am să fiu tăiat. Sper doar să fiu ultimul copac tăiat, sper ca oamenii să recicleze și să ne prețuiască!

VĂ ROG,

PROTEJAȚI PĂDURILE!!!

*Negulescu Ioana Casandra
Clasa A V – A
Școala Gimnazială Nr. 5 Brașov*

LEGENDA TOAMNEI

Acum o mie de ani, când frunzișul copacilor era verde și în timpul iernii și în timpul toamnei, o zână cu chipul luminos se plimba pe afară. Deși era toamnă, peisajul era vesel și lipsit de singurătate. Berze, cocori, rândunele și vrăbiuțe zburau în înaltul cerului învățându-și puii să zboare și să-și găsească singuri hrana.

Un alun care își îndrepta crengile în sus i-a atras atenția zânei. Se duse către el și rămase uimită: pentru prima dată văzu o frunzișoară ruginie pe iarbă. Atunci i se înfiripă în minte un peisaj plin de pomi cu frunzișul îngălbenit. Majoritatea păsărilor plecaseră în țările calde cu puișorii lor, însă porumbeii și vrăbiuțele rămăseseră peste toamnă în țara lor natală, răpuse de singurătate.

Atunci zâna tresări și rămase puțin pe gânduri. Oare cum ar fi ca toamna să vină în fiecare an cu poporul de frunze ruginii care să o urmeze neconținut, iar peste trei luni iarna să acopere peisajul acesta minunat cu un alb imaculat și să înghețe totul într-o încremenire fascinantă! Zânei i se părea o idee excelentă.

Și din acea zi, în fiecare toamnă frunzele copacilor cad, lăsând în urma lor copacii dezgoliți și stingheri, profilându-se fantomatic pe cerul plumburiu.

*Godri Ioana
Clasa a IV-a A*

ZÂNELE DIN PĂDUREA DE ARGINT

Se spune că pădurea de argint din vestul ținuturilor Lanei este tărâmul magic al zânelor.

Eu sunt un spiriduș curios din fire și am hotărât, într-o vară în care toți ai mei păreau hotărâți să mă ignore, să traversez câmpurile de maci albaștri și dealurile din vest ale Lanei și să mă îndrept spre pădurea de argint. Cine știe, poate chiar o să mă întâlnesc cu zânele, dacă este adevărat că ele trăiesc acolo. Sunt foarte curios să văd cum arată... oare au urechi ca ale mele, ascuțite? Le place combinația de roșu și verde?

Mi-am împachetat într-o desagă câte ceva: pantalonii mei verzi cu nasturi aurii ca fursecurile bunicii, căciulițele verzi ca brazii cei înalți și două vestuțe roșii ca macii de gradina și m-am suit pe spatele linxului meu, Rotofei, să pornim împreună în aventură.

Rotofei e cam leneș, ca orice felină, dar l-am convins să fugă ca vântul ținând într-o undiță, în fața lui, un peștișor roz din iazul de lângă căsuța mea. Așa că am străbătut câmpul cu maci albaștri fără să ne prindă înserarea, căci lumea spune că noaptea emană un miros ce paralizează pe oricine se încumetă să treacă.

Poate că sunt eu curios, dar asta nu am vrut să o încerc. Am trecut apoi și de dealurile din vest, deși nu ne-a fost ușor, că sunt pline de flori de cristal, de o culoare roșu-portocalie ca soarele la apus, dar ale căror frunze înțepă ca pernuța de ace a mamei.

Mergeam obosiți prin pădurea de argint și tocmai mă gândeam că nu e nimic magic în ea, când dintr-o dată, Rotofei s-a speriat de ceva și a luat-o la fugă ca nebunul. Fiindcă am fost luat prin surprindere, am căzut și m-am lovit de o rădăcină uriașă ce părea un monstru în lumina lăptoasă a amurgului argintiu. M-am ascuns sub pălăria unui hrib. Mâna mă durea, îl pierdusem pe Rotofei și eram foarte departe de casă.

Atunci s-a întâmplat ceva magic, din spatele piciorului de hrib a apărut o fetiță frumoasă foc, cu părul blond ca spicele de grâu și o rochiță verde ca iarba de mai. În plus, avea două perechi de aripi care străluceau în lumină. Erau așa frumoase de am rămas mut de uimire. În viața mea de spiriduș nu mai văzusem așa ceva!

Așa am ajuns la copacul magic, locul unde zânele își au tabăra. Acolo am cunoscut alte zâne și fiecare dintre ele avea o pereche de aripi de cristal. Erau frumoase și vesele, iar fiecare dintre ele avea câte un talent.

Prietena mea se numește Clopoțica și este o zână cârpace, adică o zână ce repară lucruri.

Flora este o zănuță cu fața rozalie și o rochiță roșie în formă de lalea, ea fiind cea care deschide florile.

Fauna este zâna animalelor, o fetiță cu părul roșcat, hotărâtă și foarte curajoasă. Ea mi l-a găsit pe Rotofei și mi l-a adus înapoi.

Aqua este zâna apei, o zână care seamănă cu o păpușică, cu părul negru și o rochiță albastră ca marea. Ea știe să adune bobite de rouă în palmele ei micuțe și știe să facă valuri.

Este multă veselie în pădurea de cristal, deși toată lumea e ocupată, căci am uitat să vă spun, zânele sunt cele care aduc anotimpurile, care vopsesc fluturii cu vopsele făcute din fructe de pădure, ele colorează buburuzele și albinele, ele fac curcubeie de lumină pe cer după ploile de vară și totul trebuie făcut la timp. Toate acestea se fac sub supravegherea zânei supreme, Zâna Alba. Când am văzut-o venind în zbor cu rochia sa din praf de stele și aripile acelea brodate din cristal, am uitat și să respir.

Totul era așa frumos ! Dar începuse să-mi fie dor de casă mâna mi se vindecase, așa că trebuia să mă întorc. Mi-am luat rămas bun de la prietenele mele și am plecat lăsând în urmă copacul uriaș din care curgea cascada de praf magic, cu promisiunea că ne vom revedea în vara care vine. Cine știe, poate voi găsi la noi un loc bun pentru tabăra de vară a zănuțelor.

Micu Armand
Clasa A VII-a B

MEMORIILE VĂCUȚEI MU

Pe meleagurile pe care m-am născut, acum este cald și senin, soarele blând mângâie iarba moale și alintă florile parfumate.

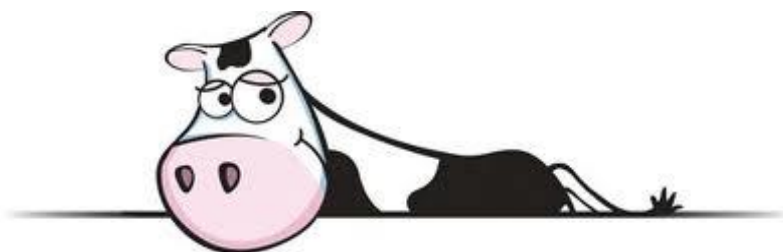
M-am născut lângă mărul cu fructe roșii ca sângele, o nouă vițică a venit pe lume când soarele era în punctul cel mai înalt pe cer, atunci când prietenii noștri tăcuți, umbrele dispar. În acea seară am zburdat pe pajiștea frumoasă ore în șir. Am rămas cu mama mea până la un an, beam lapte cât era ziulica de lungă și săream prin iarbă ca un greieraș.

Cei mai mulți dintre prietenii mei oboseau foarte repede la joacă, dar eu nu, chiar dacă mă dezechilibram și cădeam la fiecare săritură. Pe atunci visam să particip la curse, la fel ca și prietenii mei, caii, sau stăpânii mei, jocheii.

La un an stăpâna mea m-a luat și m-a urcat într-un camion verde, ca iarba, era un verde așa frumos de părea proaspăt și îmi venea să-l mănânc. Acel camion avea să mă ducă la noua mea casă. Acolo în fânul moale l-am întâlnit pe Alexander, un purice britanic. El întotdeauna vorbește cu un accent ciudat și poartă o pălărioară roșie. Îmi este cel mai bun prieten, dar nu cred că este britanic, l-am auzit vorbind fără accent cu un pui de găină care îl confundase cu o rămă din cauza unui pai, dacă nu-i spui pe al său nume întreg.

Alexander se arată foarte ofensat și consideră că i-ai insultat familia. Deci, cum spuneam, acel camion apetisant m-a dus la ferma lui Oli, noul meu stăpân. Mereu mă joc cu el și țopăim prin iarbă, el are cam patru ani și se supără când îmi cade din spate. Părinții lui îmi fac masaj la burtică și în apa pe care o beau îmi pun un bob de fasole. Ei spun că au auzit asta de la un anume domn Google pe Calculator, găinile mereu vorbesc despre el, spun că este foarte distins, dar eu nu l-am văzut niciodată.

Stăpânii mei vorbesc mereu cu el la o ramă de tablou lucitoare așezată pe o cutie neagră. Domnul Cocoș Roș spune că acela este un computer. Lângă ferma mea locuiește doamna Fabrică de Lapte, are blana albă toată, iar stăpânii mei întotdeauna îi duc gălețile cu laptele nostru, al vacilor. Acum, la ferma mea e frig, Oli

nu mai iese afară să se joace cu mine, și iarba s-a ascuns sub o pătură rece. Stăpânii mei mă îmbracă foarte caraghios într-o haină ciudată roșie foarte moale, totuși. Singura care pare că nu simte deloc frigul este doamna Fabrică, ea este oricum foarte țăfnoasă, nu vorbește

niciodată cu mine. Poate nu îi place să-și facă prieteni. De fiecare dată când vreau să mă apropiu de ea, stăpânii mei spun că este pictată, dar eu nu înțeleg. Ea este așa de mare, pare a fi înaltă până la cer, pare să atingă norii pufoși. Viața mea este foarte frumoasă, dar aș vrea totuși să-l întâlnesc pe domnul Google, oare el ce fel de animal este ?

*Vișan Maria
clasa a VI-a A*

MEMORIILE VĂCUȚEI MU

Eu sunt Văcuța Mu, născută acum trei ani. Am foarte mulți prieteni și am făcut deja niște năzdravăni mai mari ca noi, cum ar fi atunci când i-am păscut grădina lui Moș Andrei:

Era o dimineață de vară și eu, cu prietena mea cea mai bună, Oița Me, ne plimbam pe pajiște, când, deodată, am văzut o casă. Era a lui Moș Andrei. Și în spatele casei o grădină cum puține mai sunt.

Lui Moș Andrei îi era somn și ne-a întrebat dacă nu am dori să îi păzim grădina cât timp doarme și noi am răspuns:

- Sigur, de cu n-am vrea? Oricum nu prea avem altceva mai bun de făcut!

Și Moș Andrei s-a dus în casă să se culce, fără a ști ce plănuiam:

- Am o idee! a spus Oița Me.

- Ce idee?

- Hai să mâncăm grădina lui Moș Andrei, că tare mi-e poftă!

- Eu nu prea știu dacă ar fi bine... știi, dacă află Moș Andrei...

- Ei! n-o să afle! Uite acolo o hârtie și un creion. Am un plan.

Apoi am început să mâncăm din grădina lui Moș Andrei... Și-am mâncat, și-am mâncat, până ce n-a mai rămas nimic în grădină.

Apoi am scris pe hârtie un bilețel:

„Ne-au gonit caprele din grădina voastră, pentru că au vrut să vă mănânce grădina. Ne pare rău, Moș Andrei.”

de la Văcuța Mu și Oița Me.

Când s-a trezit Moș Andrei și a văzut ce s-a întâmplat cu grădina lui, nu mai știa ce să facă de ciudă. Apoi a văzut bilețelul și s-a liniștit.

„Aha! - s-a gândit el - deci caprele mi-au mâncat grădina! Las' c-o să le vin eu de hac!”

După o vreme, nu știu cum, am fost prinse și pedepsite: două luni fără să ieșim afară.

*Oșian Bogdan
Clasa A VI-a A*

MEMORIILE UNUI TRIUNGHI

Eu sunt Isoscel. Pe mama o cheamă Echilateral, iar pe tata Scalen. Noi formăm familia Triunghi.

M-am născut acum ceva timp, cu vreo două minute în urmă. Pentru noi, triunghiurile, înseamnă mult. Așa ! Deci un băiat m-a desenat la ora de geometrie. Nu știu de ce, dar prima oară m-a făcut foarte strâmb. Nu cred că îi plăcea matematica, pentru că în ipoteză, cred că așa se spune, scria că am o latură de patru cm, iar el mi-a făcut-o de șase cm. Arătam groaznic. Am avut noroc că a venit profesoara la el și m-a corectat, ba chiar m-a făcut cu linia.

Mai târziu am aflat că fac parte dintr-o problemă. Trebuia să mă compare cu alt triunghi. A durat ceva timp până au rezolvat-o, iar eu m-am împrietenit cu el. Chiar am făcut glume că nu reușesc să ne compare.

Fix când a început să îmi placă să fiu triunghi el m-a șters. Profesoara și-a dat seama că a greșit problema și că e grea. Ea nu vroia să-și piardă ora cu asta.

A fost frumos să fiu triunghi !

*Costea Răzvan George
clasa a VI-a A*

MEMORIILE TRIUNGHIULUI VEVERIȚĂ

Eu, Veveriță, sunt un triunghi de pe caietul de geometrie al lui Răzvan. Taică-meu e Domnul Creion, iar maică-mea, Doamna Ascuțitoare.

După cum vedeți, nu sunt primul triunghi desenat de Răzvan și voi fi mereu altfel cu fiecare problemă, la fiecare răspuns de la ora de matematică, de acum înainte, fix vreo lună...

Azi, Răzvan a hotărât să mă schimbe un pic: mi-a făcut capul mai ascuțit, corpul mai subțire și baza mai mică.

De fiecare dată când Răzvan doarme, eu ies din caietul lui și mă duc la prietenul meu, Pătratul.

Pătrat nu mai este așa de vesel, de când a aflat că prietenul nostru Cerc a fost șters de către mafiotul Gumă.

Lui Pătrat nu i-a venit să creadă când a aflat...

Eu, fiind detectiv, a trebuit să cercetez împrejurările și am început din "Culegerea de probleme și exerciții". La "Cerc" nu mai era nici o poză de-a amicului nostru, ci doar un bilet pe care scria cifrat: "Triunghi, dacă-l mai vrei pe Cerc în Culegere, vino la Penar !"

Așa am și făcut, dar la Penar era închis.

Se pare că fusese o capcană. Cum mă triungheam eu pe-acolo, Gumă m-a încătușat și m-a vândut Lipiciului. El m-a amenințat că mă va face poster. Cum trilingeam eu cu valuri de trilingele, odată mă și văd salvat de Răzvan, care chiar atunci a avut nevoie de lipici și l-a înhățat, cu mine cu tot, lipit de el.

Am scăpat ca prin urechile unghiului.

Era tristul moment în care trebuia să recunosc că amicul Cerc fusese șters. Tocmai atunci, Răzvan m-a pus în caiet, crezând că Adina, sora lui, m-a scos intenționat ca să mă uite acasă !

În prima pauză, la școală, am ieșit din caiet, ca să mă duc la penarul lui Flavius, să vorbesc cu Primarul Compas.

Compas mi-a confirmat că Cerc a fost șters, așa că m-am gândit să îmi răzbun prietenul și să scap de Gumă.

Planul era simplu: îl atrăgeam pe Gumă în Coșul de Gunoii, apoi Răzvan și-ar fi luat o gumă nouă.

Așa am și făcut, doar că Gumă a ieșit din gunoii, fix când copiii intrau în clasă, așa că a fost călcat în picioare și murdărit de colo până colo. Eu, atunci, am prins curaj, l-am întriunghiunit de un ciuf și l-am obligat să-mi spună dacă l-a șters pe Cerc. Gumilind, el mi-a răspuns că nu l-a șters nici din greșeală!

Atunci eu am insistat și am întrebat unde este, dacă nu e șters. El mi-a răspuns că este în noua "Culegere..." de anul viitor, că în "Culegerea..." de anul ăsta nu există capitolul "Cerc".

Așa că, mulțumit, m-am dus la Pătrat și i-am spus întâmplarea, el m-a lăudat la Primarul Compas. Primarul mi-a dat o medalie pentru cel mai bun detectiv.

Totuși, parcă eu și Pătrat văzusem un Cerc...

P.S. Nu, nu cred că Răzvan și-a rupt foile cu acest capitol din "Culegerea..." de anul acesta...

*Andrei Bucur,
Clasa a VI-a A*

APARIȚIA FOTBALULUI

Jocurile cu mingea au apărut din cele mai vechi timpuri. Popoarele primitive considerau jocul cu mingea magic și religios. Mai târziu, la popoarele antice se pierde caracterul religios apropiindu-se de caracterul sportiv. Cel mai asemănător joc cu fotbalul practicat în ziua de azi a fost întâlnit în:

- Egipt – mingea avea un diametru de 10 cm și era confecționată din piele sau pânză subțire ;
- China – chinezii denuceau jocul cu mingea "TSUH-KUH" (minge șutată) ;
- Japonia – în jurul secolului al V-lea ei practicau un joc cunoscut sub numele de "KEMARI" care era, de fapt, un ritual cu semnificații religioase.

Popoarele occidentale au practicat jocurile cu mingea, care erau prin excelență sportive, cu o pasiune ieșită din comun. Cronicile scriitorului galez Mennius (sec. al IX-lea) sau legendele irlandeze transcrise în sec. al XII conțin știri convingătoare care atestă că popoarele celtice dovedeau aptitudini pentru practicarea jocurilor cu mingea.

Fotbalul începe să fie practicat în cercuri tot mai largi al tineretului britanic înrădăcinându-se puternic în școli, colegii și universități.

Deoarece fotbalul se juca foarte brutal punând în pericol atât viețile jucătorilor cât și ale spectatorilor, primarul Londrei a decis să interzică fotbalul nu numai pe străzi ci și pe teren.

Pentru a se mai putea practica acest sport s-au aplicat următoarele reguli :

- Echipele formate din 11 jucători ;
- Terenul de dimensiunile 120 X 80 yarzi ;
- Durata jocului de 90 minute ;
- Echipele au echipamente de culori diferite.

În 1881 se introduce în regulament regula că jocul poate fi condus de un arbitru iar în 1885 se creează prima divizie engleză, Football League.

În 21 mai 1904 la Paris se creează F.I.F.A – Federația Internațională de Fotbal Asociație – a cărui președinte este francezul Robert Guérin.

În 1884, într-unul dintre documente este menționat primul teren de fotbal din România, la Arad. Prima minge de fotbal adus-o în România Mario Gebaeur în 1889.

La 16 februarie 1930 se constituie "Federația Română de Fotbal Asociație" (F.R.F.A.) care apoi este afiliată la F.I.F.A.. Tot în 1930 România participă la primul Campionat Mondial din istoria fotbalului internațional în Uruguay.

În anul 1932 se dispută prima ediție a diviziei "A" și are loc debutul competiției "Cupa României".

*Andrei Neagu
Clasa a V-a A*

PAGINA DE LECTURĂ PARTICULARĂ

Dragi copii, vă ofer în rândurile de mai jos, câteva însemnări referitoare la basmul lui Hans Christian Andersen, „Crăiasa Zăpezii”, cu speranța că aceste chei de lectură vor deschide pentru voi cufărul capodoperelor din literatura universală pentru copii.

CRĂIASA ZĂPEZII

Despre autor și opera sa

Hans Christian Andersen (1805-1875) este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori danezi, deoarece opera sa aduce în ochii cititorului contemporan o lume a poveștilor și a basmelor de inspirație nordică, de un farmec aparte. În lumea creată de Andersen, necuvântătoarele prind viață, se amestecă printre oameni și își istorisesc fragmente de viață, în care se îmbină armonios elementele lumii reale cu elementele lumii imaginare, fiecare poveste oferind semnificații simbolice și etice profunde.

Andersen a fost un copil sărac, fiul unui meșteșugar și al unei spălătorese. A rămas orfan de timpuriu, de aceea copilăria sa a fost, mai degrabă nefericită. Poveștile sale, publicate cele mai multe în preajma Crăciunului, conțin elemente de biografie personală, iar despre "Rățușca cea urâtă", a declarat însuși scriitorul că e o autobiografie. Cele mai cunoscute povești sunt "Degețica", "Soldătelul de plumb", "Lebedele", "Hainele cele noi ale împăratului", "Mica Sirenă", "Crăiasa Zăpezii", "Fetița cu chibriturile", "Privighetoarea" și, desigur, "Rățușca cea urâtă" și toate aceste povești sunt un îndemn spre fapte bune, spre sensibilitatea față de durerile semenilor, spre armonie și toleranță, spre acceptarea a ceea ce este fiecare dintre noi.

Ziua de 2 aprilie-ziua nașterii lui Andersen - este desemnată ca Ziua Internațională a Cărții pentru Copii, iar în portul Copenhaga se poate admira statuia micii sirene, în amintirea acestui scriitor de mare har artistic.

Conținutul

"Crăiasa Zăpezii" este un basm cult, de dimensiuni ample, cu episoade distribuite în șapte povestiri/capitole cu titluri sugestive: "O oglindă și niște cioburi", "Un băiețuș și o fetiță", "Grădina femeii care știa să facă farmece", "Un prinț și o prințesă", "Fetița de tâlhar", "Lapona și finlandeza", "În care e vorba de palatul Crăieșii Zăpezii și despre ce s-a întâmplat acolo". Cititorul devine copărtaș al faptelor narate printr-o formulă inițială neobișnuită. Locul lui "a fost odată ca niciodată" este luat în acest basm de îndemnul sugestiv: "Să începem să povestim; și cum vom ajunge la sfârșit, avem să știm mai mult decât știm acum." Această convenție artistică are darul de a-l avertiza pe cititor/ascultător că povestea "Crăieșii Zăpezii" e mai mult decât un basm în care veridicitatea faptelor să fie negată de locuțiunea adverbială "ca niciodată" și că este, dacă deposedăm textul de elementele fantastice, povestea trecerii dinspre copilărie, spre adolescență a doi copii, Karl și Gretchen, un băiețuș și o fetiță, ce vor porni fiecare pe un drum al cunoașterii, al descoperirii de sine, unul, Karl, agățat cu săniuța de troika femeii în blană albă, iar celălalt, fetița, urcându-se într-o luntre ce se depărtează accidental de la mal.

Povestea debutează cu istoria oglinzii deformante deținute de un drac. În oglindă, tot ce e frumos și nobil devine urât și respingător. Dracul vrea să le joace un renghi îngerilor și celorlalte fapte din ceruri și se ridică tot mai sus. Cum bunătatea fapturilor din țăriile bolții este atât de mare și de frumoasă, oglinda tremură puternic, scapă dracului din mâini și se sparge. Miile de cioburi ajung pe pământ, în sufletele oamenilor, în inimi, în ochi, iar alte fragmente de oglindă, mai mari, devin chiar ferestre prin care dacă privești, cele mai frumoase prietenii nu se mai recunosc.

Un ciob va străpunge inima lui Karl care, din acel moment, va vedea lumea cu alți ochi. Desigur că e și o ironie a scriitorului aici! Karl vrea să cunoască lumea și altfel decât la modul empiric, de până atunci! Ia, de exemplu, o lupă și rămâne fascinat de temeinicia pe care o adeverește natura în a crea forma perfectă a fulgilor de nea. Când este speriat de repeziciunea troicii Crăiesei, ar vrea să spună o rugăciune, dar în minte nu-i vine decât tabla înmulțirii!

Karl nu este răpit de Crăiasă! El își leagă singur săniuța de coada saniei cocoanei îmbrăcate în blănuri albe și pornește într-o aventură a cunoașterii reci, lipsite de suflet, cunoașterea științifică, "luciferică", după cum i-a spus Blaga! Gretchen, îngrijorată de dispariția băiețelului, pornește și ea pe un drum al cunoașterii, un drum anevoios, uneori însoțită, alteori ajutată de ființe mai mult sau mai puțin magice, dar cunoașterea ei este una a sufletului și a mișcărilor acestuia, așa cum îl descoperă ea în ființele ce îi înlesnesc căutarea. Drumul ei este un drum al căldurii, al cunoașterii emoționale. Este interesant aici motivul focului așezat în antiteză cu frigul ghețurilor nordice. Lapona aprinde un foc bengalez! În luminile spectaculoase ale acestuia, află tainele cele mai ascunse, între care și prezența lui Karl în palatul Crăiesei.

Căutările lui Gretchen se sfârșesc cu bine. Îl găsește pe băiețel și revin în locurile familiare. La sfârșitul căutărilor eroilor, fiecare dintre cei doi și-a pierdut alura copilăriei, în fața cititorului evoluând acum doi adolescenți.

"Măreția rece și pustie din palatul Crăiesei Zăpezii o uitaseră ca pe un vis apăsător. Bunica ședea la soare și citea: "Dacă nu veți fi cum sunt copiii, nu veți vedea împărăția cerurilor".

Karl și Gretchen s-au uitat unul la altul și deodată au înțeles cântecul cel vechi:

Ce frumoși sunt trandafirii
Și cad pradă ofilirii!
Traiul nostru e mai bun,
Că-nflorim și la Crăciun!

Erau acum amândoi oameni în toată firea și totuși copii, copii în inimile lor; și acum venise vara, vară caldă și binefăcătoare."

Personajul

Crăiasa Zăpezii este privită, de obicei, ca un personaj negativ. Este ființa rece, deposedată de căldura sufletească, trăiește și împărățește peste lumea Aurorii Boreale și a Ghețurilor Veșnice. Portretul Crăiesei se construiește treptat, din elemente de caracterizare directă și indirectă, din fragmente de eresuri nordice, puse pe seama confesiunilor personajelor. Singurul care o vede foarte de aproape este Karl, iar el o vede cu ochii uimiți ai unui băiețel care descoperă o nouă lume.

"Karl s-a uitat la ea; era foarte frumoasă, o față mai cuminte și mai dragălașă nici nu se putea închipui. Acuma nu i se mai părea de zăpadă, ca atunci când o văzuse la fereastră și ea îi făcuse semn. Nu-i era frică de dânsa. A început să-i spuie că el știe să facă socoteli în gând, chiar cu fracții, că știe ce întindere și câți locuitori are țara și ea zâmbea și nu zicea nimic. Și deodată băiatului i s-a părut că ce știe el nu-i destul și s-a uitat în văzduhul larg și înalt și atunci ea a zburat cu el sus de tot până în norii cei vineții, și vijelia vuia și șuiera, și în vuietul ei parcă se auzeau cântece străvechi. Și au trecut în zbor peste păduri și peste ape, peste mări și peste țări; dedesubtul lor vâjâia crivățul, urlau lupii, sclipea zăpada; deasupra lor zburau ciori negre

care croncăneau prelung și sus de tot era luna mare și luminoasă, și o noapte întreagă Karl s-a uitat la lună și în zorii zilei a adormit la picioarele Crăiesei Zăpezii...”

Basmul oferă cititorului nenumărate semnificații. Personajele basice se orientează și aici în cele două tabere consacrate, ale binelui și ale răului. Totuși, în ciuda tuturor aparențelor, Crăiasa Zăpezilor uimește prin știința ei despre vulcani, despre rostul unor zăpezi date pe înălțimea căldărilor negre:”

- Mă duc în țările calde, a spus Crăiasa Zăpezii. Vreau să mă uit în căldările cele negre. Căldările cele negre erau munții Etna și Vezuviu, care scuipe flăcări.

- Am să-i mai înălbesc puțin și asta nu-i rău, ba chiar e bine pentru lămâi și struguri.”

Note pe marginea unui text

A ȘAPTEA POVESTIRE

În care e vorba de palatul Crăiesei Zăpezii și despre ce s-a întâmplat acolo.

Peretii palatului erau făcuți din zăpadă viscolită, ferestrele și ușile din vânturi vijelioase; erau peste o sută de încăperi, toate așa cum le alcătuia zăpada; cea mai mare era așa de întinsă că puteai să mergi câteva ceasuri prin ea de la un capăt la altul. Toate erau luminate de Aurora Boreală și erau goale, ghețoase, reci și sclipitoare. Aici nu era niciodată vreă petrecere, nici măcar un bal de urși la care vijelia să cânte și urșii albi să meargă în două picioare și să joace, nici măcar o sindrofie de domnișoare vulpi argintii; în palatul Crăiesei Zăpezii era pustiu și frig. Aurora Boreală se deslușea atât de bine încât îi puteai număra perdelele de lumină. În mijlocul acestei săli nemărginite și pustii era un lac înghețat care se sfărâmasă în mii de bucăți, dar bucățile semănau între ele așa de tare încât era o adevărată minunăție. În mijlocul lacului ședea Crăiasa Zăpezii, când era acasă, și atunci zicea că șade pe oglinda înțelepciunii și că această oglindă e cea mai bună din lume.

Karl era vânat de frig, ba chiar aproape negru, dar nu simțea că i-i frig fiindcă Crăiasa Zăpezii îi luase cu o sărutare simțul frigului și inima lui era ca un bulgăre de gheață. Acuma se juca; lua bucăți de gheață netede ca niște tăblițe și alcătuia cu ele tot felul de figuri, așa cum se joacă la noi copiii cu cuburile. Jocul lui era însă așa-zisul joc de gheață al înțelepciunii. În ochii lui figurile de gheață erau frumoase și de foarte mare însemnătate și asta din pricina ciobului de gheață pe care îl avea în ochi. Așeza bucățile de gheață în așa fel încât să formeze un cuvânt, dar niciodată nu izbutea să formeze cuvântul pe care îl voia și care era “veșnicia”. Crăiasa Zăpezii îi spusese așa:

- Dacă izbutești să formezi cuvântul acesta, atunci ai să fii stăpân pe tine însuși și eu am să-ți dăruiesc lumea întreagă și o pereche de patine noi.

Dar Karl nu putea să formeze cuvântul.

- Mă duc în țările calde, a spus Crăiasa Zăpezii. Vreau să mă uit în căldările cele negre. Căldările cele negre erau munții Etna și Vezuviu, care scuipe flăcări.

- Am să-i mai înălbesc puțin și asta nu-i rău, ba chiar e bine pentru lămâi și struguri.

Și Crăiasa Zăpezii a plecat în zbor și Karl a rămas singur în sala cea mare de gheață, întinsă cât vedeai cu ochii și pustie. Se uita la bucățile de gheață și se tot gândea și îi trosnea capul de atâta gândire. Și cum stătea neclintit și țepăn, ai fi crezut că-i și el un sloi de gheață.

În vremea asta, Gretchen a ajuns la palat și a intrat pe poartă. Vânturi tăioase au întâmpinat-o. Ea a spus o rugăciune și vânturile îndată au stat pe loc și s-au culcat și ea a intrat în sălile palatului, mari, goale și reci. Și deodată l-a zărit pe Karl, s-a dus repede la el, l-a luat de după gât, l-a strâns în brațe și i-a spus:

- Karl! Bine că te-am găsit!”

Spațiul în care viețuiește Crăiasa Zăpezii e și el magic, dar feeria de aici e altfel gândită de scriitor, e o feerie a albului, a potopului hibernal, a misterului ascuns sub sticla rece a gheții. Aparent, cititorul e ademenit să pătrundă alături de personaje, într-un palat de cleștar rece și neprimitor, dar, în esență, spațiul descris e un spațiu al locului unde e descoperită știința, cealaltă știință, nu cea a focului, nu aceea a iubirii, nu cea emoțională. Cu puțin efort de imaginație, cititorul va vedea că sala balului e asemenea sălilor marilor

laboratoare, aseptice, albe, inaccesibile. Karl este în palatul Crăiesei asemenea tuturor tinerilor care iau drumul școlii, al cunoașterii prin descoperirea științifică. În fața Crăiesei, Karl e ca în fața unui magister sever, unde trebuie să facă dovada științei acumulate. Ca orice dascăl pasionat, Crăiasa nu omite recompensa, în cazul răspunsului corect, promițându-i tânărului puterea de a fi stăpân pe sine însuși, dar și o pereche de patine.

Alte însemnări de lectură

Este posibil ca episodul prezentat mai sus să fie cu totul autobiografic. Tatăl lui Andersen credea că el ar putea avea rădăcini nobile, fiindcă bunica pe linie paternă i-ar fi spus că familia lor fusese odată pe o scară socială superioară. Există unele surse potrivit cărora Andersen ar fost fiul nelegitim al regelui de Danemarca, susținute și de faptul că regele danez a manifestat un interes personal pentru tânărul Andersen și a plătit pentru educația lui. Mai sigur e ca Andersen a muncit mult în adolescența sa, întâi ca uncenic pe lângă un țesător, apoi pe lângă un croitor, ca actor și abia mult mai târziu ca scriitor. El a afirmat că acești ani au fost cea mai întunecată și mai amară parte a vieții sale. El a locuit în casa profesorului său și a fost îndepărtat de colegii lui de școală, fiind mult mai în vârstă decât majoritatea dintre ei. Poate că în acest spațiu al formării sale el să se fi simțit ca răpit de Crăiasa Zăpezii, trăind departe de căldura familiei și a prietenilor dragi ca și când ar fi fost dus în lumea ghețurilor veșnice!

*Prof. Dina –Maria Vițalariu
Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov*

SUBIECTE PENTRU ORELE DE CONSILIERE

ÎNVAȚĂ SĂ ÎȚI PESE!

Trăim într-un secol care ne pune la încercare nu numai puterea de a depăși greutățile de tot felul, ci chiar latura profund umană a existenței noastre. Astăzi, cuvinte ca milă, solidaritate, sprijin, ajutor, dragoste față de cei din jur par a se fi pierdut în iureșul unei vieți tot mai grăbite. În acest sens școala își dorește să rămână un reazem pentru cei mici, încercând să-i întoarcă unii cu fața către ceilalți și să le insufle dragostea față de aproapele său.

Școala derulează o serie de programe sociale, comunitare, educative, culturale, ecologice și de voluntariat, încercând să mobilizeze elevii în acțiuni de mai mare sau mai mică amploare prin care să poată aduce o rază de lumină, o rază de speranță în sufletele celor necăjiți, atât ale copiilor, cât și ale familiilor din care provin.

Noi, cadrele didactice avem nobila misiune de a-i forma pe copii în spiritul acestor valori umane care să le permită o bună integrare în societate.

Mulți nu știu că în spatele voluntariatului, se ascund prieteni, emoții, respectul de sine și, implicit, respectul celor din jurul tău față de tine, reușita. Nu numai că îi ajuți pe cei nevoiași, în primul rând te ajuți și pe tine și îți construiești personalitatea, te poți simți cu adevărat un om, care nu este frumos doar la exterior, ci și în interior, iar asemenea sentiment este mai presus decât orice hârtie cu valoare materială.

Voluntarii reprezintă IUBIREA în mișcare, iubirea necondiționată. Atunci când dăruiești iubire, primești iubire, respect, deși nu aștepti asta. Când îți pasă de cel de lângă tine înseamnă că ai înțeles esența iubirii.

Voluntariatul ne învață pe fiecare să fim altruști, răbdători, să avem încredere și speranță în mai bine, să nu ne preocupăm prea mult în legătură cu lucrurile care nu țin direct de noi.

Educarea copiilor în spiritul voluntariatului, dreptății, înțelegerii, respectului față de semenii, întraajutorare reciprocă reprezintă o operă plină de dăruire prin care învățătorul, alături de familie, îi asigură copilului deschiderea către societate.

Pentru a cultiva școlărilor sentimente de prețuire și respect față de semenii lor, indiferent de condiție socială, este nevoie de familie, dascăl, preot, comunitate.

În esență, au nevoie de o solidă educație morală civică. Aceasta nu poate fi realizată prin explicații abstracte, ci doar prin implicarea directă și nemijlocită a copiilor în numeroase activități specifice acestui domeniu de abordare.

Astfel cadrele didactice acordă o importanță deosebită implicării școlărilor în acțiuni de voluntariat, învățându-i să le pese de problemele comunității, să-și asume un rol activ, și să genereze soluții creative la diversele probleme cu care se confruntă.

În acest sens, în perioada sfințelor sărbători de Crăciun, împreună cu elevii mei am încercat să ne investim toate resursele în oameni, în cei de lângă noi, în cei care erau suferinzi, veghind la respectarea drepturilor fundamentale ale omului, în general, și, în special, ale categoriilor sociale defavorizate.

Astfel în colaborare cu „Asociația culturală pentru teatru și origami din România”, în campania „Jucărie, jucărie să facem o bucurie”, organizată de A.C.T.O.R, elevii mei au dăruit cu un entuziasm de care doar aceste suflete curate sunt capabile și cu o imensă emoție izvorâtă din mulțumirea celui care reușește să facă o mică bucurie celui de lângă el, jucării pentru copiii din trei spitale bucureștene și trei centre sociale din București și Brădet – Săcele (jud. Brașov).

Cu același entuziasm, alături de ceilalți colegi ai lor, de la Liceul Teoretic Codlea și-au manifestat dorința de a realiza un program artistic cu care să participe la spectacolul caritabil „Învață să îți pese”. În acest sens fiecare copil a muncit mai cu spor gândindu-se că micul lui efort îi va fi răsplătit cu un zâmbet de pe chipul unui copil sărman.

Darurile campaniei au ajuns la destinatari. Aceștia sunt copiii care provin din familii cu o situație specială și care învață la liceul nostru, dar și copiii care pe parcursul anului școlar nu au înregistrat nici măcar o absență.

Astfel de experiențe te învață că a dăruii înseamnă să fii OM, la urma urmei ce înseamnă omenia, dacă nu încercăm să fim alături de oamenii care au nevoie de noi, dacă nu ne străduim să aducem zâmbetul pe chipul unor copii sărmani, să încercăm să-i facem să se simtă asemeni nouă și să-i ajutăm să capete încredere în sine. Omenia înseamnă bunătate și generozitate.

Și de acum înainte vom acorda o importanță deosebită implicării școlărilor în acțiuni de voluntariat, învățându-i astfel să le pese de problemele comunității, să-și asume un rol activ, și să genereze soluții creative la diversele probleme cu care se confruntă.

Prof. inv. primar: Cristina Chihaia
Liceul Teoretic Codlea

SCRISOARE CĂTRE VIOLENȚĂ

În ultimul timp, din ce în ce mai des văd și aud fapte și vorbe agresive, violente oameni care se ceartă, copii care se bat și animale chinuite.

Acum câteva zile, eram în parc și am asistat îngrozită la o faptă de mare cruzime. Un bărbat prinsese cu un lanț un câine și pentru că urla și se zbătea, s-a gândit să-l aducă la tăcere, lovindu-l. Cu privirea încruntată și plin de furie, lovea câinele din ce în ce mai tare. Pe măsură ce se enerva mai mult, se învăluia într-un abur cenușiu care parcă îi dădea mai multă forță să facă rău.

Venise violența să-l ajute, bucuroasă că poate deveni mai puternică. Doar așa își sporea forța: prin fapte, vorbe, gesturi agresive spuse și făcute de oameni. Se întinde și cuprinde tot ce se poate. De la bărbat, aburul a ajuns la câine. I-a dat forță să răspundă la violență cu violență și a mușcat.

M-am gândit o clipă că această energie negativă s-ar putea împrăști peste tot și ar putea învălui toți oamenii și animalele, ar ajunge la cer și totul s-ar întuneca. S-ar distruge încet, încet planeta întreagă.

Violența se dezvoltă alimentându-se cu faptele noastre rele, înseamnă că vorbele bune, gesturile frumoase, faptele creștine i-ar putea slăbi puterea. Am sărit în ajutorul câinelui, împreună cu alți oameni și aburul a dispărut.

Ajunsa acasă, m-am hotărât să-i scriu violenței o scrisoare. Voiam să știu de unde vine când s-a născut și de ce stârnește oamenii la fapte agresive. Am rugat-o să plece pentru totdeauna, să nu se mai întoarcă, să nu mai vadă în oameni și acțiunile lor hrana care îi dă forță. Am întrebat-o ce ar vrea să fac, în afară de violențe bineînțelese, pentru a rămâne ascunsă în lumea ei. I-am spus că lumea mea ar fi perfectă fără ea: nu ar mai fi războaie, nu ar mai domni frica printre cei mai puțin puternici, ne-am accepta mai ușor unii pe alții, așa cum suntem. Am vrut să știe că sunt hotărâtă s-o distrug, având ca ajutoare de nădejde toleranța și bunătatea.

Scrisoarea i-am dat-o vântului s-o poarte peste mări și țări, s-o ducă în țara furtunii, a tunetelor și fulgerelor, unde eu cred că locuiește violența.

*Gârbacea Iulia
Clasa a V-a A*

POVESTEA TERAPEUTICĂ - O BAGHETĂ DE AJUTOR

Studiu de caz

1. Stabilirea cadrului și a relației

Fiecare etapă a copilăriei e presărată cu diverse probleme de comportament. Atunci când se ivește o problemă de comportament, este nevoie ca aceasta să fie tratată cu responsabilitate atât de cadrul didactic, cât și de familie. Atunci când există colaborare între aceste două părți și soluțiile se stabilesc de comun acord, beneficiile sunt în favoarea copilului.

Problema de comportament întâlnită a fost sesizată la grădiniță, într-o grupă de nivel I. Un băiat se dezbrăca în fața celorlalți. La această vârstă, învățarea prin imitație este un mod firesc și important în învățare, mai ales în formarea comportamentelor. Astfel, alți doi copii l-au văzut pe băiat și au făcut și ei același lucru, bineînțeles completat cu acțiuni proprii. În momentul în care am sesizat acest comportament inadecvat, nu am pedepsit copilul pentru că astfel îi stimulam interesul, dar am antrenat copiii într-un joc pentru a le distra atenția.

Am făcut cunoscut părinților comportamentul băiatului, subliniind faptul că este inadecvat vârstei și locului în care el este educat, respectiv grădinița. Nu am judecat comportamentul, le-am amintit părinților că împreună, prin colaborare, putem ajunge la înlăturarea problemelor.

2. Strângerea informațiilor și corelarea lor

Am aflat de la părinți că băiatul a văzut și copiat acest comportament de la un alt copil mai mare, care a venit în vizită la el. Nu a afișat acest comportament în alt mediu în care se aflau copiii, doar la grădiniță. Băiatul a fost dus la psiholog; acesta l-a observat, l-a testat, dar nu a fost informat în legătură cu acțiunile inadecvate. Până să primim informațiile de la psiholog, „răul” s-a împrăștiat în rândul celorlalți copii, iar nemulțumirile părinților nu au întârziat să apară.

3. Formularea ipotezelor și a obiectivelor

Știm că băiatul a copiat acest comportament, apoi l-a îmbunătățit, trecând la dezbrăcarea altor copii atunci când nu era observat de educatoare, sau le sugera celorlalți să facă și ei la fel.

Cei doi părinți nu iau nici o măsură, „aruncă” responsabilitatea în spatele psihologului și nici nu prezintă corect realitatea. Relația părinte-copil este în continuare una normală, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic grav.

Obiectivul planului de intervenție reprezintă corectarea și înlăturarea comportamentului neadecvat, conștientizarea de către copil a faptului că există zone intime ale corpului („doar ale noastre”) pe care nu le arătăm oricui și oriunde.

4. Elaborarea planului de intervenție

Se stabilește o ședință cu părinții în cadrul căreia se discută probleme de comportament. Se cere părinților să mediteze și să găsească răspunsuri la următoarele întrebări: „Care sunt cele mai frecvente probleme de comportament la copii?”; „Care sunt cauzele acestor probleme?”; „Cum ajutăm copilul să depășească problemele de comportament?”

Se cere ajutorul psihologului care supraveghează copiii din grădiniță, dar se desfășoară și activități legate de corpul uman și articole de îmbrăcăminte, precum și jocuri distractive în care sunt „judecate” și aprobate sau respinse comportamentele copiilor.

Se compune o poveste terapeutică în care personajul principal este un copil care manifestă comportamente neadecvate vârstei și sfârșește prin a fi izolat de ceilalți copii, nimeni nu mai vrea să se joace cu el sau să facă ce zice el.

În cadrul ședinței cu părinții se insistă pe importanța mediilor în care copilul se dezvoltă și cu care vine în contact și de unde copiază sau selectează ceea ce vede.

5. Implementarea planului de intervenție

La ședința cu părinții s-a afișat pe tablă un motto de la care s-au pornit discuțiile, și anume: „Nu lăsați timpul să treacă și să rezolve el relația cu copilul dumneavoastră”. Pe lângă întrebările care au orientat discuțiile spre obiectivele propuse, părinții au fost solicitați să mediteze la ideea timpului zilnic petrecut cu copilul, la cât de important este acest lucru în formarea lui. S-a subliniat faptul că răbdarea este cheia pentru disciplinarea copilului. Calmul și perseverența îi ajută pe părinți să-și păstreze sănătatea mentală și pe copii să fie puternici. Dacă se apelează la țipete și certuri, copilul va fi frustrat, timid și fricos.

În cadrul activităților legate de corpul uman, s-au stabilit asemănări și deosebiri între fete și băieți la vârsta preșcolară. S-a discutat despre hainele care ne apără corpul de frig sau căldură și care ne fac să ne simțim și să arătăm bine.

Povestea terapeutică nu i-a spus copilului ce să facă, cum să acționeze, nici nu l-a criticat sau etichetat, ci l-a ajutat să se identifice cu personajul și să trăiască alături de el frământările cauzate de problema ivită. Acționând indirect, povestea l-a ajutat pe copil să transpună situația în viața sa reală. Povestea a scos la iveală sentimentele copilului, frământări, dorințe, sentimente de frică, învinuire. La sfârșitul ei, băiatul și-a pus în piept un ecuson cu o față tristă, care reflecta starea lui în acel moment. S-a regăsit în personaj și și-a manifestat teama că va avea aceeași soartă, dacă afișează comportamente neadecvate, adică ceilalți copii nu o să se mai joace cu el.

Povestea terapeutică este mediatorul durerii și al suferinței. Ea poate declanșa frică, teamă, neliniște, speranță. Băiatul a promis fără să fie solicitat, că o să fie „cuminte”, pentru că nu vrea să nu mai aibă

prieteni de joacă. A doua zi, când a văzut că nu e abandonat de colegi, și-a schimbat ecusonul cu față tristă cu unul cu față veselă.

6. Raport rezumativ - recomandări pentru părinți

Părinții au fost convocați de educatoare la o consultație în cadrul căreia s-a prezentat planul de intervenție, obiectivele și metodele folosite. Li s-a sugerat părinților să își petreacă cât mai mult timp din fiecare zi cu copilul, să se joace cu el, să fie atenți la cei cu care copilul interacționează (copii, adulți, personaje mass-media). Pentru a domoli neliniștea provocată de poveste, s-a propus implicarea copilului în activități sportive care presupun consum de energie și respectarea unor reguli.

Se atrage atenția părinților asupra importanței colaborării între familie – grădiniță-psiholog. Cadrele didactice sunt deschise să aplice sfaturile specialistului, dacă acestuia i se prezintă sesizările și observațiile cu privire la comportamentul copilului față de ceilalți copii din grupă. Se amintește părinților importanța sprijinului și a susținerii familiei prin folosirea întăririlor pozitive de câte ori apare un progres pozitiv, o achiziție în comportament. Copilul simte nevoia să fie răsplătit, laudat, implicat și susținut de cei care contribuie la formarea și educarea lui.

Bibliografie:

1. Iucu, R., (2006), *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași;
2. Pașca, M., (2004), *Povestea terapeutică*, Editura Ardealul, Tg. Mureș.

*Realizat de profesor Stoica Oana Elena
Grădinița Nr. 31 Brașov*

DACĂ AȘ FI DIN NOU COPIL, CUM AȘ DORI SĂ SE POARTE PĂRINȚII CU MINE

Părinții reprezintă pentru mine cel mai frumos lucru de pe pământ. Numai când am devenit părinte mi-am dat seama de greutatea, dar și de frumusețea acestei misiuni. Așa cum nu există oameni perfecți, nu pot exista nici părinți perfecți.

Cu toate acestea eu sunt mândră de părinții mei și n-aș putea să le reproșez ceva vreodată, dar dacă m-aș întoarce în timp aș vrea să corectez câteva greșeli pe care le-am făcut eu ca părinte, poate și sub influența educației primite.

Ce aș schimba la mine vis – à - vis de copiii mei:

- să le laud mai mult efortul și nu inteligența;
- să nu-i mai compar cu alții de vârsta lor sau cu mine la vârsta lor;
- să le cer mai mult părerea;
- să-mi cer iertare când greșesc, pentru că nu suntem perfecți;
- să-i încurajez mai mult să vorbească despre visele lor, povestindu-le despre ale mele;
- să nu-i jignesc, chiar dacă sunt nervoasă, sau m-au provocat;
- să-i învăț că pot depăși frica confruntându-se cu ea, dar cu mai multă răbdare și tact;
- să le spun mai des – “VĂ IUBESC!”

*Prof. inv. primar Alexandrina Liliana Pancu
Școala Gimnazială Nr. 5, Brașov*

COPIII SPUN LUCRURI TRĂSNITE!!

*Nuditatea:

O mamă se plimba cu mașina împreună cu cei trei copii mici într-o după-amiaza torida de vară, când o femeie dintr-o decapotabila s-a ridicat din scaun și a început să le facă cu mâna. Femeia era total goală. În timp ce mama își revenea din soc și se gândea să le spună repede copiilor să nu se uite, fetița de cinci ani i-a spus inocent:

"Mami. Femeia aia nu poartă centura de siguranță!"

Un băiețel s-a pierdut pe culoarele unei săli de gimnastica și a nimerit la cabinele femeilor. Acestea au început să țipe, să înșface prosoape să se acopere și să fugă în toate părțile ca să se ascundă. Băiețelul le-a privit uimit după care a întrebat senin: "Ce s-a întâmplat? N-ați mai văzut un băiețel în viața voastră?"

*Onestitate:

Un băiețel de patru ani a venit alergând din baie să-i spună mamei că și-a scăpat periuța de dinți în toaleta. Mama a scos-o din toaleta și a aruncat-o la gunoi. Atunci băiețelul a stat și s-a uitat puțin gândindu-se, după care a fugit în baie și s-a întors cu periuța mamei. A ridicat-o în fața mamei și i-a spus cu un zâmbet încântat: "Mai bine ai arunca-o și pe asta pentru că a căzut în toaleta acum două zile".

*Părerii:

În prima zi de școală, un elev din clasa întâi i-a dat învățătoarei un bilet de la mama sa. Pe bilet scria: "Părerile exprimate de acest copil nu sunt neapărat cele ale părinților lui"

*Ketchup:

O femeie se chinuia să facă să curgă ketchup dintr-o sticlă. În timp ce se chinuia i-a sunat telefonul așa că l-a rugat pe băiețelul ei de patru ani să răspundă la telefon. "Este directorul, mama" i-a spus copilul mamei. După care a adăugat: "Mama nu poate răspunde acum. Dă o sticlă peste cap".

*Bătrânețe:

O mama făcea voluntariat la o organizație care ducea hrană bătrânilor fără ajutor. În timpul orelor de program o lua pe fetița sa de patru ani cu ea. Pe acestea o fascinau bastoanele, scaunele cu rotile și alte lucruri care aveau legătură cu bătrânii. Într-o zi mama a găsit-o holbându-se la o proteza de dinți care stătea într-un pahar cu apă. În timp ce mama se pregătea să răspundă la inevitabilele întrebări ale fetiței, aceasta s-a întors și a șoptit "Zâna măseluță n-o să creadă niciodată așa ceva".

*Îmbrăcămintea:

O fetiță se uita la părinții ei cum se îmbrăcau pentru petrecere. Când l-a văzut pe tatăl său cum își îmbracă costumul aceasta i-a spus: "Tati nu ar trebui să porți costumul ăla". "De ce scumpa mea?" "Pentru că știi că îți da dureri de cap în dimineața următoare".

*Școala:

O fetiță abia terminase prima săptămână de clasa întâi și vine nervoasă acasă: "Îmi pierd vremea cu școala" îi spune mamei. "Nu știi să citești, nu știi să scrii și nici să vorbesc nu mă lasă!".

*Biblia:

Un băiețel deschide Biblia familiei. Era fascinat de desenele din carte și dădea pe rând fiecare pagina. Deodată ceva căzu din biblie. Era o frunză presată între pagini. "Mamă uite ce am găsit" strigă fericit băiețelul. "Ce ai găsit?" întrebă mama.

Fascinat băiețelul răspunse: **"Cred că sunt chiloții lui Adam!"**

CELE 5 SIMȚURI SUPRANATURALE ALE CÂINELUI

Simt frica

Ok. Asta e deja știută sau cel puțin nu mulți sunt cei care au scăpat această informație. Câinii pot simți frica de la distanță și va reacționa ca atare: **te va domina sau te va ocoli**. Stăpânii care sunt fricoși din fire vor transmite această stare și câinelui lor. Deci nu te aștepta ca de fiecare dată când te simți în pericol, patrupelele tale să sară în apărarea ta.

Simt când nu ești atent

Nu te pândește, nici măcar nu stă cu tine în aceeași cameră, dar în momentul în care ai ațipit sau ți-ai direcționat toată atenția către altceva, **în acea clipă câinele tău sare pe masă, rupe sacul de gunoi, roade un pantof sau o tulește pe ușă** afară. Șiretenia lor e un fel de al șaselea simț, e foarte bine dezvoltat și dacă ai un câine activ, știi clar că acest fapt este real!

Simt când ești bolnav

În ultimul deceniu foarte mulți câini au fost premiați și puși la muncă datorită acestui simț extraordinar. **Câinii au capacitatea de a mirosi cancerul sau alte boli grave încă din stadiul incipient. Știi de unde vine această superputere a lor? De la strămoșul lup, care atunci când merge la vânatoare miroase urmele de urină lăsate de vânat**. Lupul urmărește doar animalul pe care îl simte bolnav, recepționând aceste informații din urină, așa cum spuneam. Un animal bolnav se va deplasa mai încet și e o pradă mult mai ușoară.

Dar să revenim la câinii noștri de companie: În zilele noastre există câini-călăuză dresați special pentru a alerta părinții copiilor care urmează să intre într-o criză de epilepsie, cu ore înainte ca ea să aibă loc. Da, pot câinii pot face asta!

Simt când ești trist

Chiar dacă nu o arăți, câinele mereu o să știe în ce dispoziție ești. Probabil că unii dintre voi vor spune "al meu nu știe, pentru că mă ignoră atunci când sunt supărat". Nu e chiar așa. **Deseori, reacția câinelui atunci când te simte supărat este să stea lângă tine, în special acolo unde îți ții picioarele, arătându-ți că el și se supune și că dacă ești supărat pe el, cumva, îi pare rău**. Dar sunt și câini care pur și simplu îți sar în brațe atunci când simt ei că ai nevoie de ajutor cu moralul.

În imagine aveți o pictură din anul 1871, numită "Fidelitate", care arată o scenă dintre un (prizonier) om trist, supărat și câinele său, care reacționează la sentimentele acestuia. Imagine este foarte grăitoare și demonstrează că animalele simt tristețea.

Simt când vine moartea

Locul 1 e uimitor și ... inexplicabil

De secole întregi, oamenii au căutat afecțiune și iubire din partea animalelor lor de companie.

Câinele, de exemplu, e total capabil să iubească și să-și arate devotamentul față de stăpân și familia sa, dar puțini știu că cel mai bun prieten al omului are și câteva calități “supranaturale”, simțuri la care omul doar visează.

Cea mai inexplicabilă și misterioasă abilitate a câinelui este felul în care simte că vine moartea. Și în cazul său, cât și în cazul oamenilor.

Americanii au făcut zeci de experimente în spitale, după ce mulți agenți din toată lumea au raportat situații neobișnuite, în care câinele

polițist a simțit că partenerul și stăpânul lui urma să își piardă viața, manifestând un comportament ieșit din comun. Așadar, nu știm cum, dar e cert că animalele simt când se apropie sfârșitul. Cercetătorii spun că ei pot vedea energiile umane, pe când alții spun că animalele au un pașaport gratuit și permanent în lumea de dincolo.

BONUS: Ei observă comportamentul preferențial

Dacă ai doi câini, unul dintre ei va fi cu siguranță foarte supărat pe tine. De ce? Pentru că cel mai bun prieten al omului simte și remarcă inegalitatea cu care îi tratezi. De exemplu: Dacă ai doi câini și oferi o recompensă doar unuia, celălalt va crede că a făcut ceva rău. Dacă pe unul l-ai mângâiat mai mult sau i-ai oferit hrană în cantități mai mari, celălalt va pune la suflet. Sună ciudat, dar e dovedit științific!

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- **Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului;**
- ***În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului;***
- ***De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;***
- ***Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail:***

scoala19bv@yahoo.ro sau monica.mares@profesor.edu.ro

PROIECTELE NOASTRE

- ♥ SIMPOZION INTERNAȚIONAL ”Educația Mediului de la Știință la Conștiință”
- ♥ Programul Eco Școala
- ♥ Proiect național de parteneriat educațional " Mesagerii Prieteniei"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional" Stop Violentei"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional cu Biblioteca. Județeană," Descifrăm Tainele Științei În Lumea Cărților"-
- ♥ Proiect de colaborare cu Cvartetul Gaudeamus, Filarmonica Brașov
- ♥ Proiect "Valori Naturale, Culturale Și Spirituale Ale României"
- ♥ Proiect "Universul Copilăriei Și Calculatorul"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Dincolo de școală" (Școala Nr. 4 Râmnicu Vâlcea)
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Clasa Noastră - O Lume De Cântec Și Poveste"
- ♥ Proiect eTwinning - "English ... a joy"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Lumea Magică A Creativității"
- ♥ Proiect de parteneriat cu Școala Generală Moieciu: "Icoana - Fereastră Spre Cer"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional " Creație Și Joc"
- ♥ Campanie de prevenire a violenței juvenile (Poliția Brașov)
- ♥ Campanie de prevenire a infracționalității (Poliția Brașov)
- ♥ Proiect JOBS
- ♥ "Punte Între Generații" - Anul european al îmbătrânirii active și al solidarității între generații
- ♥ Proiect "Pentru Un Zâmbet De Copil" (Mărcuș)
- ♥ Proiect "O familie pentru fiecare"- casa de copii "Dumbrava minunată"
- ♥ Proiect de parteneriat cu TVS
- ♥ "Harta reciclării în Brașov"
- ♥ "Elevii plantează copacul păcii”
- ♥ Participare LET S DO IT ROMANIA
- ♥ Participare Simpozion Interjudețean Școala Generală Nr. 31 Brașov.
- ♥ " Ziua Mondiala a Apei"- "Cea mai mare picătură de apă" concurs echipaje clasele a V-a
- ♥ Campanie antitabac" Mesajul Meu Antitutun" (parteneriat cu APM Brașov, Agenția antidrog Brașov)
- ♥ " Ziua verde "- plantat puieți în curtea școlii, activitate în parteneriat cu Facultatea de Silvicultura Brașov
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Lumea văzută de copii"
- ♥ Junior Achievement Young Enterprise - program de educație economică - Orașul Meu 2012-2013; Comunitatea Mea
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Suntem Diferiți Dar Ne Înțelegem"- în așteptarea sărbătorilor
- ♥ " Dulcea pasăre a tinereții"
- ♥ Programul "Europa casa noastră"- activitatea "Să Cunoaștem Europa"
- ♥ Programul de voluntariat ACASĂ , Campania "Niciodată Singur"
- ♥ Programul de educație antreprenorială ”
- ♥ “Săptămâna fructelor si a legumelor donate”
- ♥ Proiect Național inițiat de ISJ Brăila" - Istoria Văzută Prin Ochii Cititorilor Români"